Corsarul

Cu Parul De Aur

Roman de aventuri

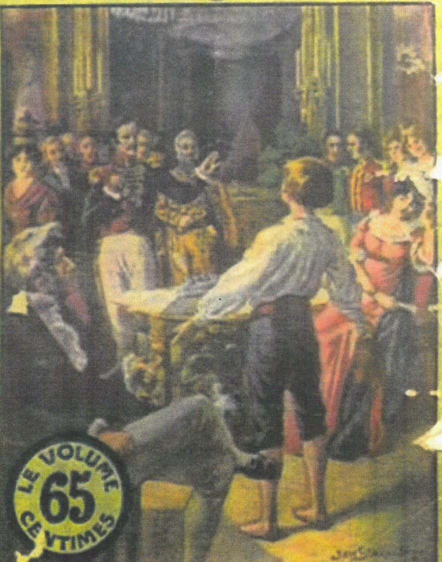
LE VOLUME
65
CENTIMES

Sbirii, neștiind dacă fac primire papei, făcură să descarce generalul.

Un dușman de necunoscuți căzură.

Atunci unii păzeau rămăsei cu capul în sobă, se întoarse scara spiritelor și îi făcu bucăți.

Vandramin primește un glonț în brațul stâng, altul în față, — două zgârieturi.

— Nu e nimic, zise el.

„Aza voiești efta."

Deodată acestea lăsă poporul, tăcut, că extermina pe nefericiții sbirii.

Nici unul nu scăpă.

Marinarii erau convinși că exterminară una din acele bande de asasini care dulapeau pe timpul acela Neapolul cu o insolență necunoscută.

Astfel fu reparată într'un mod sângeros imprudența comisă de Paolo.

Gigantele se întoarse la june.

Aceasta îl întrebă:

— Ce se petrece?

Vandramin dete din umeri:

— Mic lucru! respunse el.

„Sbirii te spionează.

„Am sărit.

— Bine! respunse bărbatul Corsarul.

„Sunteți chiar în după încercă."

Vandramin se agită de dânsa și cât p'aci era să o răstoarne sub greutatea sa.

Instalat aci, puse prin ferestre pe Paolo în curentul celor ce se petrecuseră.

— Prea bine zise junele.

„Să susţie toţĭ cu tărie că aŭ avut aface cu nişte tâlharĭ şi assasinĭ.

Aruncă acésta unuĭ amic, care să o pună în buzunarul unuia din morţĭ, şi să facă ast-fel ca objectul să fie găsit la ridicarea cadavrelor de către ómeniĭ poliţieĭ.

Şi, fără multă ceremonie, Paolo dete luĭ Vandramin uă coletă de mărgăritar pe care o luă de la gâtul Carmeneĭ.

Juna femee tremura.

— Cum! observă ea.

„Răniţĭ!

„Morţĭ!

„Pentru ce aceste omorurĭ?

— Nu urma óre în alt mod, ca sbiri ce ne spionaŭ sĕ mérgă se spună ministruluĭ poliţieĭ că te am cercetat asupra marchiseĭ de Desenzano?

„Acum, respunde'mĭ:

Este ea în realitate arestată?

— Da! ḑisse Carmen.

— Nu este dar mórtă?

— Nu.

„Naufragiând, era să piară; déră a fost scăpată ca prin minune.

„Acasă iţĭ voĭ spune amănuntele.

„Iată că am sosit."

Trăsura se opri.

Paolo coborî, oferi braciul Carmeneĭ şi intră cu dênsa în otel, în medilocul acclamaţiunilor mulţimeĭ.

Ellŭ apĕru puţin în urmă pre balcon.

— Camaraḑĭ, ḑise Paolo, vĕ mulţumesc de ovatiunile vóstre.

»Nu vĕ voĭ ţine un discurs mare:

„Când dona ascéptă, nu este timpul de a conversa cu amiciĭ.

„Nópte bună!

Toţĭ riseră, aplaudară, în urmă se rĕspândiră.

Paolo alergă la Carmen.

Junele creḑu a înţelege că ea nu aflase multe lucrurĭ.

— Dacă marchisa a tăcut, işĭ imagina ellŭ, avea neapĕrat resónele eĭ pentru acésta.

„Să o imităm.»

Când fu introdus de cameristă în budoarul actriţeĭ află pre acésta desbrăcată prea galant, terminând aşeḑarea uneĭ coafure de nópte.

Ea congedia pe servitóre, indică luĭ Paolo un fotoliu, aşeḑă uă buclă rebelă maĭ bine, pe urmă veni şi şeḑu lêngă june.

— Frumosul meŭ blondin, iĭ ḑise ea, să ne explicăm maĭ lămurit, te rog.

— Un cuvênt, întrerupse Paolo.

„Camerista este singură?

— Respund de dênsa.

„Afară de acestea uşile sunt căptuşite; nimenĭ nu ne póte auḑi.

»Ş'apoĭ nu sunt bănuită.

— Escĭ de uă oră încóce! ḑise Paolo.

„Luidji care mĕ bănuesce, trebue să se intrebe în momentul acesta dacă mă aflu la Dumnéta per amore, saŭ pentru politică.

„Déră 'mĭ am jucat rolul bine.

»Va perde urmele.

„Naréḑă-'mĭ cum a fost trădată marchisa.

— Inniante uă explicaţie.

„Sciam că protegiaseĭ pe Luidjia, sciam că aĭ fost arestat în locul eĭ; déră creḑusem tot-d'auna că nu sciaĭ cuĭ făcuseĭ serviciĭ.

— Minunat! îşĭ imagină ellŭ.

„Marchisa n'a spus nimic!

„Să nu spunem nimic despre aventurele groteĭ.

— Inţeleg ca Dómna Desenzano să fie comis acéstă eróre.

„Nu m'am explicat.

„Iată ce s'a petrecut.

„Ca membru allŭ uneĭ societăţĭ carbonariste, am priimit ordinul să proteg uă jună femee deghisată ca matelot.

»Iată din ce causă era să sugrum pe sbiri luĭ Cornarini.

»Astă-ḑi, societatea mea mĕ trimite să libereḑ pe marchisa, căria afară de datoria mea, iĭ păstreḑ şi uă admiraţie profundă.»

Paolo nevoind să spună că era amantul marchiseĭ, avea trebuinţă de un pretext pentru devotamentul sĕŭ. Imagină de a trece de carbonar.

— Atuncĭ acea navă? întrebă Carmen.

— Este a mea.

»A nóstră, voesc să ḑic.

— Şi prinţul?

— Un prinţ de comedie.

— Şi D-ta creḑĭ să poţĭ scăpa pe sermana mea amică?

— Sunt maĭ ca şi sigur.

Juna femee priivi pe Paolo cu admiraţie.

— Cum! strigă ea, carbonari, fraţi noştri aŭ confiat unuĭ copil ca Dumnéta uă intreprindere pre cât de difficilă atât şi de pericolósă.

— Da.

„Am făcut lucrurĭ pre lângă care acesta nu este de cât jucăriă.

Carmen era înmărmurită.

— Aĭ audit din întâmplare vorbindu-se în acest din urmă an de un óre-care bandit numit Corsarul blond.

— Da neapĕrat! dise Carmen.

— Eŭ sunt acela!

— Cum!

»Carbonar şi pirat tot-d'o-dată.

— Nu pirat.

„Corsar comisionat de Hussein-Bey.

„Nu trebue societăţeĭ nóstre uă flotă?

»Voĭ organisa-o în Alger.

„Şi Dumnéta un june, escĭ déră acela, care aĭ rĕspândit pe tótă mediterana acea terórc profundă de care sunt coprinşĭ marinari noştri audind vorbindu-se de Corsarul blond.

— Da.

— In adevĕr se vorbea că acest spumegător de mare este june de tot ca şi echipagiul sĕŭ.

Carmen se entusiasma.

— Aşa déra, tóte, acele florĭ, buchete, semne de admirare şi de tandreţă ce 'mĭ aĭ afectat astă séră nu eraŭ de cât uă jucarie, întrebă Carmen.

„Nu gândeaĭ de cât se te apropriĭ de mine ca să fi ajutat de uă afidată?

Cine-va 'şĭ aduce aminte că diva maĭ spusese marchiseĭ aceste cuvinte semnificative.

— Pe cât că e copil; déră va cresce şi atuncĭ...

Ellŭ crescuse.

Afară de acestea era şi amărîciune în modul cu care făcuse luĭ Paolo acéstă întrebare.

Acesta era fórte ambarasat.

Vedea pe Carmen uĭmită.

Iubéa pe Luidjia

Este adĕvĕrat că actriţa era prea încântătóre în capodul eĭ galant de nópte.

Este adevĕrat că trecuseră treĭ ḑile de la ultima luĭ întâlnire cu Noemi.

Lângă acéstă frumósă jună, Paolo simţea sângele sĕŭ iuţinduse, devenind clocotitor prin vinele selle.

Ş'apoĭ este aşa de ridicol, fără scusa unuĭ alt amor de a resista la provocările uneĭ femeĭ frumóse!

O! strigă Paolo, dacă aşĭ fi liniştit asupra acesteĭ sermane marchise, pe care trebue să o scap 'nainte de tóte, 'ţĭ aşĭ fi cerut deja uă serutare în schimbul roselor şi alle aplaudelor melle frenetice.

Se scie ce jună capriciósă, nebunatecă, pasionată era diva Carmen.

— Dacă este aşa, sĕrută-mă!

„Luidjia este liberă!

»Bătrânul meŭ General a scăpato.

„A séră 'mĭ a trimes acest cuvênt:“

Carmen întinse uă scrisóre luĭ Paolo.

Ellŭ citi acest singur cuvênt.

»Salvata,“

— Şi acum, ḑise Carmen rugându-se, serutatul meŭ!

Ea sări de gâtul luĭ Paolo.

Acest june exersase asupra femeilor uă uimire neresistibile; elle îllŭ vedeaŭ şi 'l adoraŭ.

Fără a se putea lăuda de fidelitate la femeĭ, Paolo n'ar fi voit să încele pe marchisa, déră ce să facă, cum să resiste?

Ea îllŭ înnăbusea cu sĕrutărĭ şi mîngâerĭ.

— A! încântătorul meŭ blondin, îĭ ḑicea ea sucind printre degetele eĭ lungul pĕr allŭ Corsaruluĭ, tu escĭ acela care cutreerĭ ast-fel mările şi facĭ a se vorbi de tine.

„Tu escĭ singurul în Europa, care deşteptĭ suvenirele luptelor politice alle corsarilor.

„Tu escĭ acela care 'mĭ aĭ părut atât de frumos acum duoĭ anĭ, şi care te reaflu acum ca voinic.

»Vino...

»Carmen este a ta.

— Déră... voia ellŭ să ḑică.

— 'Ţĭ aşĭ părea óre urâtă din întâmplare?

— O! nu!

„Déră marchisa?...

— Ea acum trebue să fie şi îmbrăcată.

»Scopul tĕŭ sa împlinit 'nainte de a 'l începe,

„Pe mâne lucrurile serióse."

Şi ea îllŭ atrase.

Uă oră în urmă, camerista bătu la uşa camereĭ de culcat.

— Ce este? întrebă Carmen.

— Dómnă, a venit generaluĭ.

— Ce voesce?

— Să vĕ vadă.

— Să se ducă draculuĭ!..

— Dómnă este de tot schimbatŭ.

„Vorbesce de un pericol mare."

Carmen avu frică pentru marchisa.

— Iutre! ḑise ea luĭ Paolo.

„Imbracă-te.

„Te veĭ ascunde în camera d'alĕturĭ.

„Acest general a scăpat pe Luidjia.

„L'am câşeigat pentru causa nóstră.

„Póte vine să 'mĭ anunţe vre-o nenorocire.“

Un moment după ce Paolo se ascunse, generalul Ronzio intră de tot desconcertat.

— O! povera! strigă ellŭ.

„N'am reuşit!

„Şi drept culme a nenorocireĭ, aflu că Dumnéta mă incelĭ cu un óre-care Paolo!

— Cum! strigă Carmen fără să respundă la incriminările generaluluĭ.

„Luidjia nu este liberă?

— Vaĭ! nu sciţĭ nimic.

„In momentul când era să se imbrace, sbiri aŭ ocolito, pe dânsa şi pe patrioţi care 'mĭ da adjutor la liberarea eĭ, aceştĭ ómenĭ aŭ apĕrat-o cu bravură

„Ea a putut scăpa din mânile poliţieĭ.

„ Déră o urmăresce pretutindenĭ “

In momentul acesta uşa se deschise.

Un copil din popul se repeḑi în cameră.

— Tu! strigă Carmen.

Era marchisa.

In momentul acesta Paolo, auḑind vocea Luidjeĭ, se repeḑi în cameră spre dênsa.

Eĭ căḑură unul în bracele celuĭ lalt.

Carmen fu sdrobită de surprindere.

— Aşa déră pentru dênsa venise ellŭ? întrebă bĕ-ânul Ronzio cu multă veseliă.

— Precum veḑĭ! respunse Carmen, muşcânduşĭ buzele şi îngălbinind.

— Escĭ urmărită! întrebă ea.

— Mĕ tem! ḑise marchisa.

Feréstra budoaruluĭ dând spre stradă, se auḑi din partea acea un sgomot de arme şi de voce.

— Perdută! strigă marchisa

„'Mĭ au aflat urma.

„Hotelul este incongiurat.

— Iute! ḑise Paolo Carmeneĭ.

„Uă eşire.

— Nu cunosc nicĭ una! strigă Carmen cu disperare.

Paolo era dotat cu uă calitate preciósă: avea un sânge rece, şi uă decisiune estra-ordinară.

— Scumpa mea Luidjia, ḑise ellŭ, trebue să te resemneḑĭ de a fi reintegrată în închisóre, pentru ca noĭ să putem remâne afară şi să lucrăm pentru scăparea ta.

„Voĭ să organiseḑ uă comedie.

„Poliţia să te afle la peciórele Carmeneĭ, rugând-o d'a te ascunde în vre un colţ.

„Ea va resista pe jumătate, afectând că şovăeşte între téma de a se compromite şi pietate.

„Toţĭ vor crede că aĭ intrat în prima casă ce 'ţĭ a eşit innainte pentru ca să scapĭ de urmărirĭ.

„Jucaţĭ bine scena acésta.

„La revedere Luidjia.

„Voĭ muri s'aŭ te voĭ scăpa.“

Pe urmă se adresă generaluluĭ, ḑicânduĭ:

— Dumnéta urméḑă-mă.

Celle douó june femeĭ jucară rolul lor ca actriţe perfecte; marchisa rugându-se; Carmen prefăcându-se nedecisă, făcând objecţiunĭ, pretextand temerea de a se compromite.

Un lucru intriga pe ambele femeĭ, cu tótă gravitatea situaţiuneĭ lor.

Se audia, într'uă sală a hoteluluĭ, bătrênul general, care injura furios.

Vocea luĭ Paolo vibra în hohote de rîs resunătóre, şi pre lângă acest vuet, sgomotul mobilelor resturnate ţinea un acompaniament din cele maĭ sgomotóse.

Poliţia luĭ Luidji, aranjată admirabil, urmase asemenea cu multă îndemânare.

Un agent trase clopătul, îndată ce hotelul a fost ocolit de tóte părţile.

Portarul deschise.

Acest biet om a fost consemnat în loja sa îndată ce deschise pentru ca să nu pótă da alarma.

Sbiri pătrunseră fără sgomot în apartamente, servitori a fost surprinşĭ şi reduşĭ la tăcere; ast-fel că agenţiĭ contaŭ a surprinde pe diva şi pe óspeţi eĭ.

Luidji era în fruntea ómenilor sĕĭ.

Ajungând la uşa camereĭ în care se aflaŭ celle două june femeĭ, ellŭ audi plânsete.

Ascultă.

— De graciă, Seniora, suspina marchisa, adăposteste-mă pentru câte-va ore.

„Pe madona, pe toţĭ sanţiĭ, pe tot ce e maĭ sacru, scapă-mă.

— Déră, Dómnă, dise Carmen, nu pot face acésta fără a nu 'mĭ pune capul în pericol.

„Sunt uă artistă streină politiceĭ.

„Iubesc cea-ce Dumnéta urăscĭ.

„Sunt recunăscătóre regeluĭ şi regineĭ, care 'mĭ au probat de sute de orĭ amicia lor.

„Nu.

„Cu siguranţă, nu pot.

— Mĕ daĭ în mânile poliţieĭ, Dómnă, mórtea plană asupra mea...

— Dumnedeul meŭ, ce posiţiune oribilă!

„Ascultă dómnă voĭ face uă rugăciune regeluĭ Iosef în favórea dumitale.

„Reintră în inchisóre.

„Veĭ spune că aĭ urmat cnsiliul meŭ.

„Atuncĭ voĭ cere graţiarea Dumitale.

„Imĭ va acorda-o.

— O! Dómnă nicĭ uă dată!

Luidji audise destul.

— Diva nu este în unire cu ea, işĭ imagina ellŭ.

»Să intrăm.

„Déră cine draculuĭ face atâta sgomot la ora acésta în camerile cele lalte?"

Ellŭ intră.

Marchisa vĕdêndul, se sucea în convulsiunĭ disperate şi strigă:

— Fiĭ blestemată dómnă!

„Sângele meŭ cadă asupra Dumitale!"

Actriţa păru trăsnită de acest blestem.

— Linişteştete dómnă, dise Luidji.

„Orĭ ce aĭ fi făcut, n'aĭ fi putut scăpa pe acéstă femee, şi te aĭ fi perdut cu dênsa împreună.

Pe urmă dise agenţilor seĭ:

— Conduceţi-o!

Marchisa fu târâtă în curte, pe urmă pe stradă, unde a fost pusă într'uă trăsură.

Un pichet de trupe tare uă escortă.

Luidji remăsese singur cu Carmen.

— Dómnă, îĭ ḑise ellŭ, miĭ de scuse pentru călcarea ce v'am făcut la ora acésta.

-- Escĭ ertat, Domnule.

Luidji auḑi iar rîsetele luĭ Paolo şi înjurăturile bĕtrênuluĭ Ronzio.

Tot-d' uă-dată vĕḑu pe regele Greveĭ, că năvăleşte în cameră.

Dupĕ dînsul se repeḑi cu spada în mână generalul, care arĕta uă mânie violentă.

— Heĭ! Domnilor, strigă Luidji aruncându-se între ambi adversarĭ.

»Nu vĕ omorîţĭ în presinţa mea!

»Aşteptaţĭ cellŭ pucin ca să plec.»

Din partea eĭ, Carmen înţelegând farsa imaginată de Paolo, ḑise generaluluĭ:

— La etatea Dumitale, Domnule, să facĭ ast-fel de scene de gelosie comice.

„Da, iubesc p'acest june, ş'apoĭ?

„Nu sunt liberă? Este frumos; Dumnéta escĭ urît. Este june, Dumnéta escĭ bĕtrên.

»Aşĭ fi consimţit să'ţĭ ascund acest capriciu; déră din momentul ce te arătĭ destul de neghiob pentru a nu închide ochiĭ, te gonesc, şi te opresc de a maĭ călca în casa mea.“

Generalul remase în aparenţă înmărmurit.

— Eşĭ, Domnule! repetă ea cu indignare.

Ronzio creḑu că era datoria sa de a protesta.

Carmen sună.

Lacheiĭ eĭ, desarestaţĭ, alergară.

-- Aide, ḑise Luidji, priimesce braciul meŭ, generale, şi vino cu mine.

Pe urmă se adresa Carmeneĭ, ḑicênduĭ:

— Sper, Dómnă, că peste uă oră, nu te veĭ maĭ gândi la scena ce 'ţĭ a făcut acéstă carbonaristă.

— Ce carbonaristă? întrebă Paolo ca cum ar fi fost surprins de generalul naintea sosireĭ Luidjieĭ.

— Iţĭ voĭ istorisi acésta! ḑise juna femee, déră până atuncĭ iubitul meŭ cavaler, vino de termină naraţiunea aventurilor Dumitale din acellŭ pământ încântător allŭ Indieĭ.

„Vom urma de unde nea întrerupt generalul.»

Şi trecu în altă cameră la braciul Corsaruluĭ.

— Bles . ., voi să ḑică generalul, care încela cu multă îndemânare pe ministrul poliţieĭ.

Acesta îĭ opri cuvêntul pe buze.

Să plecăm, îĭ ḑise ellŭ.

— Escĭ atât de turburat încât nicĭ nu întrebĭ pentru ce am venit aicĭ?

— Adevĕrat, ḑise, Ronzio.

— Imaginéḑă'ţĭ, scumpul meŭ general; că marchisa de Desenzano reuşise de a scăpa.

— Cum?

„Din acea celulă (chilie) atât de bine păḑită?

— Da, generale.

„Din fericire uă patrulă întâlni pe blestemata, cu patrioţi care o escortaŭ, tocmaĭ în momentul inbarcăreĭ.

„Sbiri meĭ aŭ nas bun.

„Acéstă inbarcare le păru bănuită, voiră să scie ce se urméḑă.

„Urmă uă bătălie.

»Marchisa fugi.

„Şi sci unde s'a regăsit?

„La Diva.»

Şi ministrul istorisi afacerea cu tóte amĕnuntele.

A doua ḑi se află la desceptarea regeluĭ.

Raportă afacerea majestăţeĭ sélle.

— Sire, ḑise ellŭ terminând, solicit voia de a aplica prisonniereĭ tortura; trebue să spună numele complicilor eĭ.

— O! amicul meŭ, ḑise regele, vom face să strige tótă presa liberală din Europa.

— Cine o va spune preseĭ?

— Vom opera în secret.

„După tortură esecuţiunea.

„Va muri fără ca cine-va să afle că i sa pus pecióre le în pantofi de forţă.

— Atunci fă-o! respunse regele.

Pe urmă trecĕnd la un alt subject:

— Şi ḑicĭ că Ranzio a fost turbat de gelos de micul meŭ rege allŭ Greveĭ?

— O! Sire, sermanul general era în adevĕr prea comic, cu sabia sa în mână.

„Şi Luidji repetă regeluĭ scena comică la care asistase.

Iosef allŭ II-a, care permise ca să se slutéscă petióre le uneĭ femeĭ, avu în diminéţa aceia uă disposiţiune prea veselă.

Cât pentru Luidji, ordonă sa vie carneficele, ca se supună pe acusata la tortură.

Un pericul.

Când Paolo şi Carmen remaseră singurĭ, schimbară uă lungă şi streină priivire.

In fine juna femee rupse tăcerea, şi ḑise cu uă amărâciune profundă:

— Aĭ fost amantul eĭ?

Aceste cuvinte fură ḑise ca uă explosiune.

Era în acéstă exclamaţiune, regret, disperare, mânie şi amenin̦tare, simţiminte confuse, déră furtunóse constrângéŭ anima juneĭ femeĭ.

— Da, ḑise Paolo.

„Da, am fost şi sunt încă amantul eĭ!

— Este uă infamie că nu 'mĭ aĭ spus-o.

„'Mĭ am trădat pe cea maĭ bună a mea amica. »

Pe urmă adăogă cu mânie:

— Dar este şi vina eĭ.

„De ce nu 'mĭ a confiat acest amor!

„Este mândră.

»Nu voesce să cadă în ochiĭ meĭ.

„Ţinea să mĕ stăpânéscă din înnălţimea virtuţeĭ sele.

»Şi iată că acum 'ĭ am luat amantul pe care mi'l ascundea!

Dupĕ aceste cuvinte începu a plânge.

Paolo se apropie încetişor de dênsa, şeḑu pe genunchiĭ eĭ, şi luânduĭ capul cu ambele mânĭ, o serută.

— Consolă-te, ḑise ellŭ.

»Putém noĭ urma ast-fel?

»Vĕḑênd că tăcea asupra trecutuluĭ eĭ, mi se pare că trebuiam sĕ tac şi eŭ.

„Am resistat... pucin.

»Déră D-ta eraĭ aşa de aprinsă...

„Ş'apoĭ reul nu este mare.

— O! ba da!

„Pecatul ascuns este pe jumĕtate ertat.

»Ea nu va afla nimic.“

Carmen se ridică cutremurându-se.

—! Nu' ḑise ea.

»Nimic...

»O! dacă ar sci-o!»

Pe urmă adăogă:

— Ea nu va suferi, ea!

„Déră, eŭ... care te iubesc.“

Ḑicênd acestea coprinse pe Paolo în bracele eĭ.

Stranie creatură!

Remisă în fine de acéstă emoţiune ferbinte, se reculcă, rugă pe june să aproprie de patul eĭ un fotoliu, iĭ puse în urmă mânile eĭ în alle selle, şi 'ĭ ḑise:

— Légănă-mă, istorisindumĭ amorurile télle!

Şi Paolo răpit de graciele, şi de resemnarea acesteĭ adorabile copile, începu a 'ĭ înşira multele sele aventure; ea adormi visând...

Ellŭ atuncĭ, se retrase.

— In resumat îşĭ ḑise ellŭ nu sciŭ cum a scăpat marchisa de mórte.

»Nu sciŭ pentru ce 'mĭ s'a spus că a murit!“

Şi ellŭ adormi asemenea, sub acoperişiul Vandraminilor, gândindu-se la acest mister.

— Să mĕ deştepte peste treĭ ore, ḑise ellŭ unuĭ marinar care se repausa pe pragul uşeĭ.

— Pe urmă îşĭ ḑise: trebue să cerc chiar de astăḑĭ să o scap, revolta va fi medilocul meŭ extrem în cas de nesucces.

Pica de somn.

Déră fu întrerupt 'nainte de ora fixată.

Vandramin, gigantele, se silea în van sĕ deştepte pe amicul sĕŭ care urma de a dormi ca un pesce.

Gigantele decise un mediloc energic.

Ferestra camereĭ era lângă mare: Vandramin luă pe Paolo în bracie, iĭ scóse cămaşa şi încălecand un picior pe ferestră fu în câte-va momente pe cheŭ.

Işĭ făcu vênt, aruncă pe Paolo în depărtare de vre-o două-ḑecĭ de paşĭ în mare şi rîdea cu hohot vĕḑênd pe june scuturându-se şi întorcându-se înnot la mal.

Vandramin nu iubea medilócele micĭ.

Apropiindu-se de ţerm, ellŭ iĭ întinse mâna, şi illŭ trase aflară, pe urmă înfăşurându'l în mantaua sa, illŭ redu-se în cameră unde junele se îmbrăcă rêḑênd.

Déră să uită pe orologiul atârnat la căpătâiul sĕŭ, şi vĕḑu că Vandramin illŭ deşteptase prea curênd.

— Dobitocule! ḑise ellŭ.

»De ce m'aĭ deşteptat aşa de curênd?

Vandramin vĕḑênd că amicul sĕŭ era îmbrăcat, se duse să deschidă uşa camereĭ.

— Intră! ḑise ellŭ

Uă femee cu capişonul în cap intră în cameră.

Era Carmen.

Paolo, vĕḑênd-o, avu uă presimţire tristă, şi întrebă cu nelinisce:

— Ce i saŭ întâmplat?

— Nimic încă! ḑise diva.

„Déră un pericul mare o ameninţă.

„Luidji a obţinut de la regele autorisarea de a tortura pe Luidjia, generalul a venit de 'mĭ a spuso.

»Un sub temnicer pe care 'l a cumpărat, şi care 'ĭ este devotat, 'ĭ a comunicat că preparativele tortureĭ se urméḑă în închisóre de aḑĭ diminéţă chiar. Supliciul ales este oribil.

Paolo îngălbeni.

— Să 'ĭ sdrobéscă ósele! ḑise ellŭ.

„Nicĭ uă dată.“

Ellŭ întrebă:

Se scie pentru când?

— Pentru mâne séră, presupune temnicerul nostru.

Paolo se gândi câte-va momente.

Pe urmă, lovi repede masa cu pumnul, şi ḑise cu uă decisiune bărbătéscă:

— Ea nu va suferi acésta!

»Aide, Carmen, rĕspund eŭ de tot.“

Şi serutând vârful degetelor diveĭ, îşĭ luă congediu de la dênsa.

Idyllă şi dramă la carnefice.

Carneficiĭ în Neapole se succedaŭ din tată în fiŭ.

Eĭ eraŭ departe de a fi ómeniĭ feroşĭ presupuşĭ de popul.

In Neapole prejudiciurile sunt încă ca în evul mediu.

Carneficele apare mulţimeĭ, nu ca ultimul magistrat, ci ca uă persónă teribilă setósă de sânge.

Blestemat, ocolit, temut, trăia la 1828 într'uă casă isolată dintr'un foburg.

Chiar ea era spoită su roşu, şi ocolită de patru ziduri alle uneĭ grădinĭ.

In prejur, tăcerea.

Nimenuĭ nu 'ĭ plăcea să trécă pre lângă acéstă casă sinistră care avea reputaţia nenorocireĭ.

Când din întâmplare cine-va era nevoit să trécă pe acolo, nu făcea acésta de cât recitând un tată'l nostru şi făcênduşĭ cruce.

Şi cu tóte acestea nimic maĭ curat, nimic maĭ cochet, maĭ artistic chiar de cât interiorul acesteĭ locuinţe care trecea de atât de teribilă.

Carneficiĭ din Neapole ducéŭ aceiaşĭ viueţie ca ceĭ din Paris.

Condamnaţĭ prin uḑŭ a se succeda din generaţie în generaţie, eĭ eraŭ departe de a 'şĭ iubi profesiunea şi nu se resemnaŭ d'a o esecuta de cât cu anevoinţă.

Tóte adjutórele sele eraŭ din familie.

Venitul general se împărţea egal; toţĭ duceaŭ aceaşĭ viueţiă.

Era un fel de colonie la porţile Neapoleĭ; uă monastire de bărbaţĭ însuraţĭ.

Grădina era prea mare.

Casa era întinsă.

Toţĭ locuitori eĭ se iubéŭ şi mâncaŭ la aceiaşĭ masă.

Patriarhul acesteĭ retragerĭ era carneficele în exerciţiu, căruia i se supunéŭ toţĭ.

Acela care funcţiona la 1828 n'avea fiŭ, déră era tatăl uneĭ copile încântătóre.

Câte privirĭ, câte omagie nu priimise ea adese-orĭ în preumblările eĭ!

Pentru că se preumblaŭ, când înnopta.

Nimenĭ nu cunoscea facia carneficeluĭ, nicĭ pe acea a adjutórelor selle.

Când operaŭ, se grimau toţĭ.

Gracie isolăreĭ unde era situată casa lor, eĭ eseaŭ séra cu familiele lor; nu 'ĭ spiona nimenĭ: cine ar fi cuteḑat?

Mergéŭ prin cafenele, în Theatre, prin bulevardele splendide.

Şi atuncĭ Maria, fiica executoruluĭ, obţinea triumfurĭ printre mulţimea care îşĭ întorcea capul ca se o vadă trecând.

Ea era orgoliul, bucuria, honórea familieĭ care o adora.

Părintele eĭ era nebun dupĕ dênsa.

Unul din veriĭ sĕĭ era logodnicul eĭ.

Un frumos june.

Ca primĭ adjutor, trebuia să succede socruluĭ sĕŭ funcţiunea sa sângerândă.

Ellŭ era de cât va timp, autorisat de a conduce prin oraş pe fidanţata luĭ.

Insoţirea lor era apropiată.

Şi ca adevĕraţĭ inamoraţĭ ce eraŭ, abusaŭ de permisiunea de a umbla împreună, pentru ca să se arunce în tóte plăcerile sgomotóse ce oferea Neapolul.

Carlo era nebun dupĕ Maria, care dupĕ modul cum se prindea de braciul sĕŭ, proba cu evidenţă că era un amor reciproc.

Cine 'ĭ ar fi vĕḑut pe amânduoĭ, sub platani golfuluĭ, ea lipinduse de dênsul, pe ellŭ îmbătânduse de priivi- le eĭ, amênduoĭ frumoşĭ, nu 'şĭ ar fi imaginat nicĭ uă ată cea ce eraŭ.

Chiar în séra când Paolo află procesele teribile alle Luidji, se aştepta, la cină, — carneficele care era hemat la prefectură.

Toţĭ eraŭ la masă.

Copilaşiĭ protestând contra întârḑiereĭ moşiuluĭ lor.

Mamele legănânduĭ cu promisiunĭ, mângâerĭ, distrăc- iĭ... însă în van.

Burta flămândă nu vrea să audă vorbe.

Bărbaţiĭ conversaŭ.

Eĭ încelaŭ aşteptarea vorbind de carbonariştĭ, şi lucru straniu, eĭ eraŭ liberalĭ.

Carlo şi Maria petreceaŭ sub bolta uneĭ ferestre, neîngrijinduse de cină.

Inamoraţiĭ n'aŭ fóme.

Bucătărésa, intră şi anunciă cu aerul disperat că friptura se prea usucă.

— Intârḑiere de uă oră! ḑise fratele stăpânuluĭ caseĭ; asta e straniu.

— Este vorba póte de acea nefericită marchisă! observă uă jună femee.

— Condamnarea eĭ nu s'a pronunciat.

— Ce póte întârḑia pe tată'l nostru?

— Acest Luidji este lung la vorbă.

Socia carneficeluĭ luă uă decisiune mare.

Strengariĭ de copiĭ eraŭ neîmpăcaţĭ ca puĭ în cuib asceptând ca să li se dea demâncare.

— Daţĭ demâncare copiilor! ḑise ea.

Când mamele fericite de a putea potoli fómea copiilor, eraŭ gata de a profita de voia acordată, uşa se deschise şi carneficele apĕru infine.

Vĕḑêndul, toţĭ copiĭ îllŭ salutară cu un „e viva“ sgomotos şi se duseră ca să 'l înbrăţişeḑe; era uă scenă încântătóre.

Ceĭ mărunţĭ, maĭ viuoĭ, se agăţaŭ de hainele cellor maĭ marĭ ca să nu adjungă eĭ ceĭ din tâiŭ; uă duḑină de copilaşĭ, se ţineaŭ atârnaţĭ de piciórele, de braciele şî de hainele moşiuluĭ lor.

Ce subject frumos pentru pictorul Greutze.

Ellŭ, cu barba sa albă mare, cu capul sĕŭ distins şi subţire, cu aerul de bunătate era imposant în medilocul acestuĭ tumult de copiĭ.

In acéstă séră părea maĭ atinşĭ de cum era de ordinar de priimirea tandră ce i se făcea.

Când uă jună femee îĭ aduse uă mică fetiţă la ţâţe, — cea din urmă născută, — şi dupĕ ce mângâe şi pe acésta, ḑise:

— La masă!

Se observa că avea fruntea îngrijată.

Fie-care se priivea cu nelinişte, déră nimenĭ nu cuteḑa sĕ'l întrebĕ de causa întristăreĭ sélle.

Ellŭ tăcea . . .

Copiĭ mâncaŭ ca lupiĭ . . .

Carneficele observă acéstă tăcere.

— Indată dupĕ ce copiĭ vor mânca să 'ĭ duceţĭ să se culce.

Inţeleseră că avea ceva sâ vorbéscă.

Mamele ca sĕ grăbéscă pe copiĭ îĭ sterseră gura sărutânduĭ.

Eĭ terminară mâncarea şi unul câte unul fură conduşĭ de mamele lor, saŭ că dispărură în diferite părţĭ la patul lor.

In timpul acesta uă noutate tristă fu comunicată de carnefice familieĭ sélle.

— Mâne, copiĭ meĭ, ḑise ellŭ, avem uă ḑi nefastă!

— Uă execuţiune, observă ceĭ de faciă.

— Nu.

„Executarea, când este vorba de casurĭ politice, nu mé înspăimântă,

„Imĭ place maĭ bine să am să execut uă judecată care condamnă la mórte, de cât se aud pronunciând sentinţa.

„Eŭ cellŭ puţin nu mĕ încel.

„Legea îmĭ dă un cap de tăiat, eŭ îllŭ taiŭ fără să am a mĕ preocupa de culpabilitate.

„Acésta priivesce pe judecător.

— Déră de ce este vorba?

— De uă tortură ce trebue aplicată.

Toţĭ îngălbeniră.

— Pentru că tortura se desfiinţase în tótă Europa civilisată; de fapt nu cuteḑaŭ să o aplice nicĭ aicĭ; însă regele cuteḑă să braveḑe opinia restabilind-o!

Carlo făcea acéstă protestare.

— Tacĭ, nefericitule, ḑise carneficele.

„Tu trebue să 'mĭ servĭ de adjutor.»

Carlo se ridică.

— Nicĭ uă dată! ḑise ellŭ.

»Carnefice, da!

Chinuitor, nu!

— Vaĭ! amice, trebue.

— Nicĭ uă dată! respunse junele.

„Voĭ părăsi Neapolul chiar în acéstă séră!“

Carneficele priivi în giurul sĕŭ şi vĕḑu că toţĭ de aprobare juneluĭ.

Atuncĭ ḑêmbi.

— Toţĭ sunteţĭ animĭ brave! ḑise ellŭ.

»Vĕ mulţumesc.

»Am intrat aci tremurând, voi eşi cu voĭ mândru şi curagios.

„Mĕ temém de imputările vóstre.

— De ce?

Pentru că indignat de pretenţiunile regeluĭ, revoltat de crima ce mi se impunea, am cedat uneĭ miscărĭ de indignaţie generósă, si am decis să îm daŭ demìsiunea.

— Bine aĭ făcut tată!

Şi toţĭ plinĭ de bucurie umplură paharele lor până în gură.

— Amiciĭ meĭ, gândiţi-vĕ!

„N'avem de cât uă stare fórte mică.

„Lipsa se va asocia menagiuluĭ nostru.

— Déră cu dênsa, şi veselia! ḑise Carlo.

Dupĕ acestea ridică paharul şi ḑise:

— In sĕnătatea independenţeĭ!

— Pentru reabilitare! respunse bĕtrênul.

Şi toţĭ aceştĭ bravĭ ómenĭ goliră paharele lor pe nerĕsuflate, încântaţĭ că finesc cu un trecut sângeros, care, de seculĭ plana asupra lor.

— Déră, întrebă Paolo, ce a ḑis regele?

— Nu 'l am vĕḑut.

— N'am avut a face de cât cu Luidji căruia 'ĭ am spus că nu maĭ voesc sĕ tortureḑ.

— Cum a luat el lucrul?

— M'a ameninţat.

— Şi cu ce, bunule Dumneḑeŭ?

— Indatorându-mĕ să 'mĭ împlinesc datoria.

— Datoria Dumitale?

„In realitate, sunt minunaţĭ aceştĭ ómenĭ aĭ regeluĭ şi aceştĭ regĭ cu acéstă pretenţiune ridiculă.

„Sunt fiŭ de carnefice, trebue să fiŭ şi eŭ carnefice.

„Déră unde este scris textul acesteĭ legĭ selbatice care condamnă pe un om să omóre pentru că tatăl sĕŭ a omorît!

„Nimic pe lume nu ne va sforţa d'a ne supune.

— l'am spus-o.

„Ş'apoĭ, sunt în regat destuĭ nefericiţĭ care vor dori funcţia mea.

„Mâne se vor face uă sută de solicitărĭ.

„Intr'uă lună ḑece miĭ.

— Lasă, tată, ḑise Carlo, aĭ făcut bine.

„Séra de astă-ḑĭ va fi săpată etern în memoria posterităţeĭ nóstre.

„De astă séră în colo suntem liberĭ.

„Iată ce propun.

„Să golim casa chiar în nóptea acésta, şi să alergăm prin oraş se serbăm liberarea nóstră.

„Pe urmă, fie care pereche va sbura şi va căuta un adăpost pentru nóptea acésta,

„Mâne vom ridica objectele preciόse ce avem, iar cât pentru mobile ne vom înţelege cu cellŭ ce ne va lua locul.

„Pe urmă vom vedea de ce ne vom apuca.

„Eŭ propun, să mergem la Paris.

„Dumnéta sci că mi s'a preḑis maĭ de multe orĭ, că am şansă mare ca cantător; voĭ deveni tenor.

»In locŭ să am ḑece miĭ de francĭ în palmă pentru că tragù resortulŭ uneĭ guilatine, voĭ avea uă sută de miĭ în gâtŭ, şi acésta va fi şi maĭ bine.

— Eŭ mă voĭ face soldat! ḑise unŭ june.

— Eŭ preotŭ, ḑise altul.

— Eŭ mĕ fac marinar, adăogă altul.

Bĕtrênul ḑise:

— Eŭ voĭ studia medicina.

In scurt timp voesc să fiŭ chirurgul cellŭ maĭ renumit din Paris.«*)

Fericirea causată de acéstă schimbare era de nedescris.

Tóte frunţile eraŭ senine.

— Ne am înţeles, ḑise carneficele.

---

*) A şi fost.

„Adio etern caseĭ blestemate.

„Să pună caiĭ la cele douĕ trăsurĭ.

„Să pună în elle copiĭ şi pre cele batrâne.

„Le voĭ conduce la hotel.

„Voĭ ăştia lalţĭ daţĭ braciulŭ femeilor vóstre.

„Tu, Carlo, condu pe Maria.

„Ne vom întâlni toţĭ dupĕ mediul nopţeĭ, la taverna din piaţă.

„Fie-care petrécă dupĕ placulŭ sĕŭ!“

Nicĭ uă dată pasăre scăpată din laţ n'a fost maĭ veselă de cât ómeniĭ aceştia.

Din tótă familia primi care plecară fură fidanţaţi.

O! pentru eĭ vieaţia se presinta strălucită.

Nu maĭ era nicĭ uă pată pe orizontele lor.

Viitorul li se arată în culorile celle maĭ frumóse.

Se îndreptară spre centru, promiţĕnduşĭ uă serbare şi dânduşĭ la fie-care pas câte uă sărutare.

Nu se temeaŭ de nimine.

Cu tóte acestea, treĭ umbre îĭ urmaseră.

Una din elle dispăru.

Ḑece minute în urmă în colţul uneĭ strade întunecóse, Carlo se simţi strâns de un pumn de fer.

Nu avu timpul să strige, căcĭ îĭ aplicase căluşul la moment.

Fu culcat ast-fel, într'uă aleă.

Cercă în van să se deslege şi să strige adjotorŭ.

Se smăcina fără să reuşéscă.

Atuncĭ simţi turbarea în ânimă.

Nimenĭ nu trecea prin acea aleă: casa trebue să fie fost gólă.

Dupĕ suferinţe de uă jumătate de oră, creḑu că simte lărginduse frînghiile; elle fuseseră udate, când fusese legatŭ, și se uscaseră lărginduse.

Acéstă měsură stranià, luată de agresorĭ pentru ca să devie liber după un timp óre-care era neesplicabil juneluĭ.

Alergă la hotelul de la Paris.

Căutase înnaite în van vre uă ideie prin care să pótă găsi pe Maria!

Nimic!

Acest atentat fusese comis cu uă îndemânare mare, și precauţiunĭ sigure.

Junele găsi pe carnefice șeḑând între patru femeĭ bătrâne, având pe tatĕl sĕŭ în faciă; toţĭ aceștĭ bĕtrênĭ se amuḑaŭ.

Carneficele dorea ca toţĭ să se amuḑe în nóptea acésta.

Comandase un punçiŭ.

Paharele, tremurând în mânile lor deja, disposiţia se citea pe feciele tutulor, când ușia să deschise și Carlo intră alb ca mórtea.

Ce este? strigară toţĭ.

— Junele 'naiinte de a respunde, luă un pahar de punciŭ, pe urmă șeḑu

— Vorbesce!

»Dar vorbesce uă dată!

— Maria este furată! ḑise ellŭ.

Si în medilocul uneĭ tăcerĭ de mórte; narră ce se întâmplase.

— O! ḑise carneficele cu un suspin, era uă fericire ce nu o meritam.

Carlo reluase sânge rece.

— Părintele meŭ! ḑise ellŭ, acum nu este momentul de a slăbi.

„Să raţionâm acéstă afacere.

— Fiica mea este în momentul acesta în mânile vre unuĭ miserabil aristocrat!

Carlo făcu un semn negatif.

— Lovirea ḑise ellŭ, era premeditată; acéta este sigură.

— De ce?

— Acele frînghiĭ udate, acel atac repede şi miĭ de alte probe îmĭ daŭ convingerea că nu este vorba de uă hrăpire amorósă.

„De sigur că am fost urmăriţĭ de la plecarea nóstră d'a acasă.

— Da, ḑise carneficele.

„Dupĕ cum spuĭ, şi mie mi se pare probabil.

— Aşa déră, urmă Carlo, dacă ne a urmărit, sciŭ şi casa din care am eşit.

„Ş'apoĭ, veḑĭ Dumnéta tată, nicĭ un strengar din Neapole n'ar voi să aibă de metresă pe fiica carneficeluĭ.

Adevĕrat!

Bĕtrênul îşĭ acoperi facia cu mânile.

— Pentru ce atentatul acecta? repetă ellŭ.

Avu uă idee repede.

— Lovitura, ḑisse ellŭ, vine de la Luidji.

— Cu ce scop se fie urmat ast-fel?

— Ca să mă sforţeḑe să tortureḑ mâne pe acea nefericită carbonaristă

— O! părintele meŭ, cum te amăgescĭ!

„Oare Luidji s'ar fi genat?

„Ar fi trimes un pichet de carabinerĭ să 'ţĭ ocoléscă casa, pe urmă uă năvălire de sbirĭ.

„Arestaţiunea s'ar fi făcut cu cinismul ce ministri regilor absoluţĭ illŭ probéḑă în tóte ilegalităţile

— Aĭ dreptate! ḑise carneficele.

„Déră tot mă duc chiar acum să vĕd pe Luidji!

„Dacă n'a fost amestecat în acéstă afacere, îmĭ va da adjutor.

„Vom pune să caute chiar în nóptea acésta pe sărmana mea copilă.

— Părintele meŭ, ḑise Carlo, nu sunt de părerea Dumitale.

„In acéstă afacere, condusă cu uă prevedere infernală este un mister.

„Dumnéta sci cât iubesc pe fidanţata mea!

„Eĭ bine! în interesul eĭ, să nu ne mişcăm.

„Uă voce secretă îmĭ spune să asceptăm, căcĭ altfel o expunem unuĭ pericol“.

Nu apucă să finéscă, când un băiat bătu la uşă.

Aducea uă scrisóre.

Carneficele uă luă, o citi repede, o dete luĭ Carlo şi intrebă pe băiat:

— Cine a adus acéstă scrisóre?

Un lazarone.

— De cine a întrebat?

— De seniorul Pietella.

Ambiĭ bărbaţĭ schimbară uă priivire.

— Eşĭ! ḑise carneficele băiatuluĭ.

Nicĭ tatăl, nicĭ ginerile nu maĭ cerură altă explicaţie asupra mesageruluĭ.

Eraŭ sigurĭ că nu vor obţine nicĭ uă lămurire importantă.

— Vedĭ! dise Carlo.

„Cunosc chiar numele Dumitale adoptat».

Cât pentru scrisóre ea conţinea următórele:

»Carneficeluĭ din Neapole.

„Iţĭ ordonăm să nu facĭ nicĭ un pas ca să afli pe fiica ta.

»Mâne veĭ priimi ordine.

»Până atuncĭ, fi sigur că dacă escĭ subpus, ’ţĭ se va înnapoia copila ta fără ca să fie suferit celŭ maĭ mic ultragiŭ.

„Dacă refudĭ rolul ce voim să’ţĭ dăm fiica ta va fi desonorată.

Contăm în fidanţatul eĭ ca să te înduplece să înplinescĭ voinţa nóstră, la care, şi maĭ puternicĭ de cât tine se vor pleca fără a şovăi.

»Cea ce ţi se cere este posibil“.

— Vedĭ! dise Carlo.

— Vaĭ! respunse nefericitul tată.

„Ce mi se va pretinde?

— ’Ţĭ am spus, asta este prea misterios; ce vor pretinde óre?

In momentul acesta sgomote depărtate, dară marĭ, se audiră.

Carlo ascultă.

— Ce este asta? întrebă ellŭ.

Deschise feréstra.

In depărtare i se păru că ceru era roşiu.

In hotel, se făcu alarmă.

Strada se umplu de ómenĭ care ’şĭ vorbeaŭ cu un aer sperios, alergând în aceiaşĭ direcţiune.

— Ce s’a întâmplat? întrebă Carlo pe trecătorĭ.

— Un cartier întreg din Neapole s'a aprins! respunse un om.

Carlo se duse până în Colţul stradeĭ care jena privirea.

Vĕḑu un incendiu imens care crescea repede la cea altă extremitate a oraşiuluĭ.

Se întórse

— Părintele meŭ, ḑise ellŭ, să petrec lucrurĭ stranii; Neapolul arde, şi sgomotul circulă că şapte hotelurĭ din strada Toleto aŭ fost aprinse de uă dată.

— Sinistrul se atribue unor făcătorĭ de rele!

— Se afirmă chiar că ómeniĭ aŭ fost vĕḑuţĭ alergând pe straşinile caselor, aruncând fulminante care se aprindeaŭ îndată.

„Unul din făcătoriĭ de rele era să fie şi arestat.

»Déră îndată, vre-uă sută de ómenĭ care se credea că sunt simpli spectatorĭ aŭ liberat pe acel bandit.

In momentul acesta tóte clopotele bat toxinul; strigătul de foc, resună pretutindenĭ.

Neapolul fu luminat prin flacărĭ sinistre şi uă teróre imensă domnea asupra oraşiuluĭ.........

Carneficele.

Problema ce Paolo îşĭ impusese era fórte complicată şi prea difficilă.

Era vorba să cruţe pe Marchisa de a suferi tortura însă pentru acésta nu era destul, ca numaĭ carneficele să fie câscigat.

Tortura se da în presinţa unuĭ jude criminal şi a grafieruluĭ sĕŭ.

Maĭ mult, la uşa saleĭ unde se aplica cestiunea se afla un preot.

Dupĕ carnefice, trebuia să se asigure de judecător, să vadă chiar pe preot.

Prin hrăpirea fiiceĭ carneficeluĭ, Corsarul îşĭ dase deja uă armă contra acestuia; am vĕdut cu câtă exactitate lucrase şi cum reuşise.

Informaţiunĭ, hrăpire, modul de operare, tóte aŭ fost conduse cu fineţă.

Paolo avea patru spriijine în care conta pentru esecutarea scopurilor séllle herculeane.

Baniĭ.

Inteligenţia

Curagiul.

Amorul.

Trebui să caute cu ce se lovéscă pe carnefice.

Córda simţibilă a judecătoruluĭ era cunoscută în tot Neapolul.

Era avar.

Era una din acele varietăţĭ de avarĭ care iubesc aurul, nu pentru mulţimea bucuriilor ce presintă, ci chiar pentru aur.

Umbla cu mânile prin dênsul, şi voia să'l vadă tot-d'auna; simţea uă bucurie nespusă vĕdênd acelle valurĭ de scude, şi sunetul şi rostogolirea lor îĭ producea uă plăcere nebună.

Nu cumpărase nicĭ uă dată valorĭ de hârtie.

Cupónele de rente nu 'l tenta; biletele de bancă îĭ păreaŭ petece de hârtie; de şi nu bănuia în soliditatea bănceĭ

Déră acéstă representare fictivă a tesaurelor îngropate în lădile unuĭ stabiliment public nu 'ĭ da nimic de vĕdut, nimic care să 'ĭ uiméscă vederea şi auḑul.

Aur... iată cea ce voia.

Aurul galben!

Aurul sunător!

Aurul sclipitor!

Judele era descendintele uneĭ familiĭ de magistraţĭ, — de vechiă nobleţă italiană; — era cunoscut, cum era şi strămoşiĭ sĕĭ, pentru înclinarea ce avea pentru dinastia Burbonilor.

De şi se făcuse de rîs în tot regatul pentru avariţia sa, regele îĭ confiase pre lângă salariu bun, şi îndatorirea de a pronuncia justiţia în causele politice de înaltă trădare, de complote contra statuluĭ etc.

Procesele eraŭ scurte.

Judele Rondini, — de memoriă Neapolitană, — nu achitase nicĭ uă dată vre un accusat.

Nu că se pasiona pentru causa regalităţeĭ şi că era contra patrioţilor; de şi era legitimist, conservator, clericat, n'ar fi dat uă centimă pentru regele saŭ pentru papa, dacă ar fi fost nevoe de a 'l susţine prin punga credincioşilor.

N'avea entusiasm în convingerile sélle; déră cu tóte acestea punea un zel mare, de a scăpa pe regele Iosef prin esafod de inamici sĕĭ.

Causa era că regele plătea bine.

Regele cunoscea pe acest magistrat onest.

Scia avariţia sa, şi se arĕta generos dupĕ fie care condamnare.

Judele întreba pe ministrul poliţieĭ ce trebuia să decidă asupra acusaţilor; i se trimetea sentinţele scrise gata.

Rondini asculta cu distracţie mărturisirile, aplica cu indiferenţă cestiunile, nedênduşĭ nicĭ chiar ostenéla de a 'şĭ colora sentinţele prin considerante speciale.

Își presimțea pe semne sentința de mórte.

Bandiul trăia în hotelul ce'l închiriase de la primăria sa.

Acesta era ca și un monument.

Era lăsat într'un colț complect, cu ferestrele grilate și ușile ghintuite.

N'avea servitor.

Își deretica singur ușa.

Se servea mâncarea singur.

Viața 'i era strașnic organizată.

În tóte dimineațele un lăptaru suna la ușă, aducea ole cu lapte.

Judecătorul care n'avea nici o dată *ocupațiĭ*, dormind îmbrăcat alerga și deschidea.

Printr'un mic ochiŭ de ferestră în ușă ce să deschidea Bandiul își primea laptele.

De acolo îl și plătea.

Da unui câne câte o lingură din acest lapte, și aștepta.

Bandiul se temea de a fi învenenat.

După ce digestiunea câinelui era destul de tranquilă, judecătorul își făcea dejunul.

La prânz, i se trimetea de la un restaurant ordinar o porție de macaroane.

Aceiași încercare cu câinele!

Séra se mulțumea cu o bucată de pâine frecată cu usturoi și fructe.

Nimeni nu intrase vro dată la dânsul; dacă avea trebuință de dânsul la palat, gardianul său îl chema; dar nimeni nu trecea pragul său.

Când eșea, da drumul în curte câinelui său nelăsat, care nu cunoscea pe nimeni afară de dânsul.

Afară de acésta nu conta mult în câne pentru apĕrarea tesauruluĭ sĕŭ.

Uă dată, hoţiĭ făcuseră planul să jefuiască pe avar în lipsa sa.

Să arunce uă prăjitură preserată cu arsenic cânelui era lucru uşior, într'uă nópte pe când magistratul aplica tortura unuĭ liberal.

Dupĕ ce muri, săriră zidul, şi voiră să răscoléscă casa, deschiseră uă uşă care forma intrarea în interior când tot-d'uă-dată se auḑi uă detunare.

Treĭ tâlharĭ fură omorâţĭ; unul rĕmase rănit; ceĭ lalţĭ fugiră.

De atuncĭ, tot Neapolul află că hotelul judecătoruluĭ Rondini era căptuşit cu maşine infernale, şi că făcători de rĕŭ care ar cuteḑa să intre la dênsul s'ar expune uneĭ morţĭ sigure; inmormântarea cellor treĭ tâlharĭ omorâţĭ produse uă teróre salutariă care protegia pe avar.

Cum îşĭ petrecea ellŭ ḑillele?

Bucurânduse de tesaurul sĕŭ.

Illŭ ţinea într'uă sală mare, când risipit pe pardosélă câd făcut grămeḑĭ.

Trăia în aceea despărţire.

Scriitori Neapolitanĭ, care aŭ descris de nenumĕrate orĭ acest typ, pretind că n'a existat pe lume un iubitor de aur maĭ mare de cât dênsul.

Mugea de bucurie orĭ de cate orĭ aducea câte un nuoŭ fişic de sechinĭ, pe care 'ĭ amesteca printre ceĭ lalţĭ risipiţĭ pe pardosélă.

Veciniĭ afirmaŭ că avea accese de delir, şi că 'l audea urlând când îşĭ făcea baia de aur, cea ce i se întâmplase adese-orĭ.

Cu uă prevedere ingeniósă, aşeḑase pretutindenĭ ţăvĭ de puşcă contra hoţilor, care trebuiaŭ să ciurue cu glónţe pe acea care ar veni să 'ĭ hrăpéscă avuţia; déră cea ce 'l distingea de ceĭ alţĭ avarĭ prudenţĭ, era îndemânarea cu care eraŭ întinse cursele selle.

Déră eraŭ şi multe.

Presârase maĭ la fie-care pas câte una.

Şi Paolo voea să pătrundă în casa acestuĭ om; voea să 'l jefuiască.

Trebuia să braveḑe glónţele.

Trebuia să înpedece pe vecinĭ de a auḑi detunările, care ar fi dat alarma.

Trebuia să ia aurul d'acolo.

Cânele şi omul, eraŭ bravaţĭ de Paolo, acésta nu era nimic pentru dênsul; nicĭ că 'ĭ punea la socotélă.

Maĭ târḑiŭ când poliţia voi să afle cum conjurase corsarul dificultăţile, — ajutată chiar de jude, — nu putu obţine nicĭ uă suluţiune satisfăcătóre.

In van Luidji îşĭ frământa capul ca să ghicéscă ce meḑilóce aŭ fost întrebuinţate.

In van se rĕspândiră copoiĭ ceĭ maĭ bunĭ.

Nu aflară nicĭ uă urmă, nu s'a putut afla nimic.

Conjuraţiunea.

Chiar în séra când fiica carneficeluĭ a fost hrăpită de Ludovic, care se însărcinase cu acésta, — uă grupă de bărbaţĭ, îmbrăcaţĭ ca lazaronĭ, vorbeaŭ într'uă tavernă.

Printre dênşi, se afla Paolo şi Vandramin.

Acescĭ pretinşĭ lazaronĭ eraŭ ceĭ maĭ îndemânatecĭ corsarĭ de pe bord, toţĭ junĭ curagioşĭ.

Paolo le da ultimele séle instrucţiunĭ.

Eraŭ ḑece.

Toţĭ beaŭ.

Mulţĭ dintre eĭ cântaŭ.

Paolo profitând de aceste cântece care făceaŭ ca vocea sa să nu fie auḑită, le amintea ordinele, detailate pe bordul naveĭ unde ţinuse consiliŭ 'naintea expediţiuneĭ.

— Mĕ resum! ḑise ellŭ avênd aerul de a accompania corul unuĭ cântec de beutură.

»Lucrarea vóstră este fórte simplă.

»Pre la mediul nopţeĭ, fie-care din voĭ se urcă pe straşina unuia din hotelurile învecinate cu allŭ judecătoruluĭ; aţĭ vĕḑut cartierul şi veţĭ scie cum se urmaţĭ.

„Nu uitaţĭ că intendentul Palmierilor, la No. 30, vĕ introduse în palatul pustiŭ allŭ stĕpânilor sĕĭ, exilaţĭ din causă de liberalism, şi că dupĕ acoperişiul acesteĭ case vĕ veţĭ putea urca pe casele vecine.

„Feriţi-vĕ de a da foc acest No. 30, care este a unor carbonariştĭ aliaţĭ.

»Afară de acésta, sunt şése-ḑecĭ de case cu a judecătoruluĭ, între acest palat şi hotelurile care trebue să le incendiaţĭ.

»Sĕ sperăm că focul se va stinge până să ajungă la locuinţa amicilor noştri.

„In fine nu uitaţĭ, să vĕ arătaţĭ când populul va fi numeros.

„Cameraḑiĭ vor trage în voĭ cu pistóle; trupa va descărca assemenea puscile spre voĭ; déră nu veţĭ fi loviţĭ, pentru că companioni noştri nu vor ochi; éra fantasini regeluĭ nu vĕ vor lovi pentru că este nópte şi eĭ sunt neîndemânatecĭ.

„Dacă vĕ vor urmări pe acoperişiurĭ, avețĭ revolverele vóstre; omorîțĭ!

„Când vețĭ scăpa de adversarĭ, retrageți-vĕ spre hotelul Palmieri.

„Ațĭ înțeles?

— Da! rĕspunseră ceĭ care nu cântaŭ.

Atuncĭ Paolo se ridică şi făcu un tuast în sĕnătatea regeluĭ şi a regineĭ, care fu priimit cu aplaude.

Spioniĭ, — trebue să fie fost şi de aceştia, — trebue să fie fost mulțumițĭ de acest entusiasm.

După ce a maĭ golit uă butelie de vin, Paolo plăti şi toțĭ se risipiră.

Numaĭ ellŭ cu Vandramin intră în altă tavernă.

Pe drum Vandramin întrebă

— Paolo, ḑise ellŭ, tu voescĭ să jefuescĭ pe judecătorŭ?

Corsarul, cu mirare, priivi pe gigantele.

Aĭ ghicit tu acésta! întrebă ellŭ.

— Da! ḑise Vandramin.

„Dar dacă nu 'țĭ place, voĭ uita că am ghicit.

— Sunt mulțumit de pĕtrunderea ta; sunt momente când îmĭ vine a te crede inteligent.

Auḑind acest elogiŭ, gigantele maĭ crescu de un cot; déră tot maĭ era tachinat de curiositate.

Ellŭ întrebă:

— Cum credĭ tu să reuşeştĭ?

— A! ḑise Paolo, asta 'țĭ frământă creeri! Ar crede cine-va că te interesedĭ de acéstă expediție.

„Nu ne aĭ cercetat nicĭ uă dată ast-fel.

— Causa este că se asigură că este imposibil de a pătrunde la judecător.

„Sci şi tu acésta?

— La dracu!

»Credĭ că nu 'mĭ am luat informaţiunile 'nainte de a încerca uă assemenea lovitură.

— Ţi s'a spus cum treĭ hoţĭ aŭ fost omorîţĭ ḑillele trecute la hotelul sĕŭ?

— Da!

— Şi tu speri să intriĭ?

— Da.

— Drace! observă gigantele.

Şi 'şĭ scărpină urechile cu un aer încurcat.

— Te însoţesc şi eŭ nu este aşa? ḑise ellŭ.

— Sigur!

Vandramin deveni visător.

Paolo, părea sigur de faptul sĕŭ.

Sosit în altă tavernă, află acolo uă altă grupă de lazaronĭ falşĭ.

Intrând, toţĭ salutară.

— Bona sera!

— Bona, sera!

Le oferiră locurĭ de şeḑut, şi toţĭ păreaŭ că nicĭ nu cunosc pe Paolo.

Printre aceştĭ beutorĭ, un singur Noapolitan adevĕrat, vorbea pentru toţĭ.

Era un amic allŭ luĭ Vandramin.

Ceĭ lalţĭ eraŭ, şi eĭ marinarĭ deghisaţĭ.

Aci, ca şi în prima tavernă, începură să cânte sgomotos si să vorbéscă încet.

— Vĕ veţĭ afla pe la mediul nopţi în strada indicată.

„Feriţi-vĕ de a nu forma grupe.

»Fiţĭ cu tóte acestea aprópe uniĭ de alţĭ.

— Bine! rĕspunse şeful.

„Am înţeles.

— Iată ḑece ore de când aţĭ părăsit nava unul câte unul trecând stradele Neapoleluĭ.

„Era vorba să nu plecaţĭ toţĭ de uă dată din vapor, ca să nu fiţĭ bănuiţĭ.

„Aţĭ fost esacţĭ?

— Nimic chiar umbra uneĭ bănuelĭ nu este asupra nóstră.

„De atuncĭ am mâncat.

„Nimic suspect în giurul nostru.

— Prea bine.

„Déră pentru ca se pótă să fiţĭ uitat câte ceva, vĕ voĭ repeta instrucţiunile.

„Când vĕ veţĭ afla pe stradă, voĭ fluera.

„Numerul unu se va duce la uşa caseĭ judeluĭ, a căruĭ ferestrue din uşă voĭ deschideao eŭ.

„Voĭ scóte pe acolo un sac cântărind douĕ sute livre; ellŭ va fi plin cu aur.

„Numerul unu, urmat de numĕrul duoĭ armat, şi neducând nimic, va tunde-o spre navă şi va pune sacul în siguranţă.

„Voĭ fluera iarăşĭ.

„Numeru treĭ va veni la ferestrue.

„Numeru patru îllŭ va însoţi.

„Şi aşa înnainte.

„Aţĭ înţeles?

— Da.

Paolo începu să cânte un refren Neapolitan; toţĭ râseră; băură; să certară pucin.

In fine, Corsarul ridică un tuast în sĕnătatea Carmeneĭ.

Diva, care fu acclamată.

După aceasta să risipiră.

Și Paolo trecu în altă tavernă.

Acolo erau pescari,

Mincinoși, se înțelege.

Aceiași comedie.

Acestora iarăși le arătă rolul astfel:

— Veți trage asupra cameraților, care vor sta pe acoperișul caselor.

„Faceți sgomot mare.

„Este vorba ca să nu să audă detunăturile ce vor face mașinele infernale ale jandarmilor, cari cel puțin, și dacă se vor audi nu se vor amesteca cu alte vuiete.

„Când camorriștii vor face un incendiu, ajutați să-l vedeți încă.

„Ei se vor refugia spre hotelul Palmieri; trageți mulțimea în acea latură.

Puțini dintre voi vorbesc italienește.

„Lăsați strigătele, și indicările amicilor neapolitani pe care vi i-am dat de sfat.

„Luați-vă după dânșii.

„Tu, Joseppe, adu-ți aminte că incendiatorii trebue să treacă de carbonari.

„Sgomotul acesta să se răspîndească prin popol.

„In fine, contați ca să se facă arestări de inocenți justiția va rătăci.

— Bine!

Și comedia începu printr'un toast adus lui Paolo.

Ei mai vizită cinci sau șase taverne.

Avarul.

Era mediul nopții.

Neapole era liniștit.

Afară de pasul cadenţat allŭ patrulelor, câte-va strigăte alle trecătorilor întârḑiaţĭ şi buḑunăriţĭ de pungaşĭ, nu se auḑea nimic prin stradele deşerte.

Balurĭ. concerte, theatre, tóte eraŭ înnchise.

Rondini era acasă.

Dormea.

Déră ce somn!

Uă lampă lumina, în sala unde era grămădit tesaurul sĕŭ, taleri, piastri, sachini, duloni, napolioni de aur galbenĭ şi alb.

Avea un pat straniu.

Grămeḑĭ de monetă formaŭ salteaoa; uă saltea tare Valora douĕ-sute de miĭ de francĭ.

Peste dânsa un cojoc gros.

Pe cojoc, avarul.

Pe corpul sĕŭ uă plapomă.

Pe plapumă monede înşirate cu aţă.

Printre monedele de aur ce priimea, judele găsise şi îngăurite

»Avusese ideia ingeniósă de a petrece aţă prin găurĭ, şi de a cóse aceste aţe de plapomă, ast-fel că, se repaosa sub uă parte din tesaurul sĕŭ.

Dacă se descepta.

La cea maĭ mică mişcare, aurul suna.

Dacă se întorcea fără voe, aurul suna iarăşĭ.

Ellŭ audea sunetul metalic chiar când dormita deja.

Dormea cu pumniĭ închişĭ.

In mânile selle înclectate ţinea aur.

In giurul sĕŭ, aur.

Putea cu un gest, să 'şĭ înfigă mânile în grămeḑile de aur grămădite pre lângă dânsul.

Deschidea un ochiŭ, vedea aurul sĕŭ.

Iĭ venise idea (historic) de a lipi monede de plafondul sĕŭ, ca chiar uitându-se în sus, se póte contâmpla aurul sĕŭ.

Pasiune frenetică!

Pasiune teribilă!

Déră pasiune care da acestuĭ om bucurie continue şi nefinite.

Ellŭ dormea.

Mediul nopţeĭ suna.

Un vechiŭ orologiŭ cu deşteptător sună încet celle douĕ-spre-ḑece bătăĭ, deşteptătorul funcţionă, pătrunḑător, umplând camera de vibraţiunĭ.

Dormindul sĕ deşteptă.

Merse întâiŭ la orologiŭ, şi 'l arangiă iarăşĭ pentru ora viitóre; şi acésta era una din maniile selle.

Voia să se bucure la fie care oră de avuţia sa.

După ce a terminat, aruncă uă priivire fulgerătóre asupra tesauruluĭ sĕŭ, pe urmă îngenunchiă, şi sĕrută aicĭ acolo grămeḑĭ cu buzele selle ardênde.

Serutărĭ de amant date uneĭ metrese.

Pe urmă le adresă cuvinte mângâetóre, pline de tandreţă nefinită.

Nicĭ uă dată uă mamă n'a găsit deminutife maĭ frumóse, formărĭ maĭ frumóse de frase, ideĭ maĭ ingeniόse, interpelaţiunĭ maĭ dulcĭ pentru copilul eĭ.

Pucin câte pucin se aprindea.

Cu mânile tremurânde, şi corpul şovăind începu a se urca pe aur.

Illŭ desmerda cu pântecele, cu peptul şi peciórele, cu genunchiĭ maĭ cu sémă şi câte uă dată cu fruntea.

Avea capriciurĭ straniĭ.

Câte-uă dată umplea pumni cu sechinĭ, şi ridicêndu'ĭ d'asupra capuluĭ, îĭ da drumul, făcând duş de aur.

Altă dată făcea găurĭ în grămedĭ, cum epuri de casă fac în pamânt, şi bagă capul saŭ umeri într'ênsele.

Intindea câte uă grămadă şi se culca; pe urmă readuna pe dênsul, ingropânduse cu deliciuĭ în acest mormênt.

Ridea de fericire.

Plângea de plăcere.

Era nebun!

Accesul crescea.

Incetul cu incetul începea să gémă.

tótă fiinţa sa era emoţionată.

Gemetele devenirâ ţipete.

Epilepsia se manifesta prin tresăturĭ, sgêrcirĭ, şi convulsiunĭ violente.

Strigătele devenirâ selbatice.

Atuncĭ gura se umplea de spume, ochiĭ se umpléŭ de sânge; ellŭ bătea aurul cu furiă.

Tot-d'uă-dată ca un turbat, se arunca asupra sechinilor muşcându'ĭ cu furiă.

In fine, sdrobit, se târa pe patul sĕŭ, ţiind în dinţĭ un dublon mare şi dênd gemete surde adormea, suspinând înăbuşit.

De uă dată se audirâ strigărĭ marĭ.

— Foc!

»Foc!«

Judele sări în sus ca printr'un resort.

Trase cu urechia.

Cânele urla în curte.

Oblónele se deschideaŭ pe stradă cu sgomot; Neapolu se uita la ferestre.

Ţipetele se rĕspîndiră cu repeḑiciune de la un cap la cel lalt allŭ oraşiuluĭ.

Strigăte sinistre.

Reflecte roşetice înpurpuraŭ zidurile; fumul luminos trecea d'asupra casselor, incendiul părea imens.

Adjutórele sosiră.

Confrăţiile capucinilor cu pompe, popului, şi miliţia alergaŭ.

Un desordin înfiorător domnea pe stradă.

Judele tremura.

— O! Dumneḑeul meŭ! murmură ellŭ.

»Foc!

»Focul, singurul meŭ inamic redutabil!

»Focul aprópe de mine!“

Şi deveni palid vĕḑênd aurul sĕŭ.

— Să nu intre nimenĭ! strigă ellŭ.

„Nu voesc să intre nimenĭ!

„Să lase sĕ ardă hotelul meŭ, dacă incendiul se va întinde până aicĭ; déră să nu intre nimenĭ.

„Aurul se va găsi orĭ când.

„Dacă vor intra banditĭ, dacă vor intra aceştĭ tâlharĭ care m'ar jefui sub pretext de a stinge focul, dacă vor voi să intre puscile melle ĭĭ vor omori.

Şi ḑicând acestea îşĭ luă pistólele.

— Poliţia va fi aci! urmă ellŭ

„Voĭ spune sbirilor, care mĕ cunosc, de a păḑi la uşa mea nelăsând pe nimenĭ să intre.

„Lazaroni, strengarĭ, muritorĭ de fóme care pândesc tesaurul meŭ, nu 'mĭ vor călca pragul; déră nicĭ sbirı; pentru că eĭ vor fi aicĭ.

„Un pas în curtea mea, şi cuteḑĕtorul va cădea mort!“

In momentul acesta țipetele deveniseră mai tari.

De odată o detunare se audi.

— Cum! dise judele sărind.

„O detunare de pușcă!"

Două, trei, patru, dise detunări succedară repede celei dintâia.

— Revoluție! strigă judele.

„Mare Dumnedeu!"

Déră audi voce vociferând:

— La moarte incendiatorii!

„Pe acoperiș!

— A! dise ellă, sunt tâlhari care incendiază ca să jefuiască.

„Vor intra prin acoperiș."

Acésta ilă liniști puțin.

— Armele mele sunt încărcate acolo sus! strigă ellă,

„Ei! încă nu visitai capsele.

„A! iată că detună.

In adevĕr, mai multe detunări se audiră în etagiul de sus.

— O! dise avarul, ce bine este de a fi prudent; iatămă scăpat de acești asasini.

„Sigur că sunt morți,

„Am audit țipete."

Luă un felinar, îlă aprinse, eşi din locuință cu un pistol cu două țevi în mână, și se urcă spre grânare, ferindu-se cu îngrijire de curentele laterale.

Ascultă.

Déră nimic nu îlă neliniștea

— Trebue să fie aci dise ellă

„Am remasesu o detunare din armele mele în acéstă galerie; să vedem.

Innaintă cu prudenţă.

Felinarul lumină douĕ cadavre, culcate în sângele lor.

Unul din aceste cadavre era prea mare; cellŭ alt era mic.

Judele dete uă exclamaţiune de triumf.

Focul.

Judele observă că cellŭ maĭ mare din bandiţĭ era culcaţĭ cu facia pe pământ.

Cellŭ alt era lungit pe uă parte.

Ambiĭ eraŭ înfăşiuraţĭ în mantale marĭ negre; capişónele acoperea facia.

Rondini care era prudenţa personificată, ochi celle douĕ corpurĭ pe rond şi dete foc.

Glonţele repetară un sunet slab.

— Aide, 'şĭ ḑise avarul, sunt morţĭ; să încărcăm armele şi să înaintăm.

Işĭ puse pistolul în buḑunar, ridică lanterna care o pusese jos, şi se apropie de tâlharĭ.

Se plecă spre cel maĭ mic.

Tot-d'uă-dată acésta sări repede apucă pe jude de beregată şi strigă prefăcânduşĭ vocea:

— Ajutor camerade!

Cellŭ alt bandit se sculă.

Avarul înmărmurit de surprindere, lăsă felinarul să cadă jos; déră avu timp de a apleca încrucişind braciul, patul armeĭ selle asupra tâlharuluĭ care illŭ ţinea strîns.

Banditul începu să rîḑă:

— Trage! trage cât poţĭ animal bătrân!

Cellŭ alt bandit rîdea assemenea.

Fără să se grăbéscă, dase adjutor companionuluĭ sĕŭ, ḑicênduĭ:

— Ţine-lŭ bine!

„Avem să legăm pocitura asta şi încă cu sfóră ţépănă, cu sfóră de prima calitate.“

Şi apucând braciele judecătoruluĭ care se lupta în van, iĭ împreună degetele marĭ alle ambelor mânĭ şi le legă strîns; pe urmă termină legânduĭ şi braciele cu îngrijire.

Uă mască de catifea acoperea capul şi gâtul banditilor; un coif protegea creeriĭ; imposibil de a vedea nicĭ facia nicĭ pĕrul.

Judele strigă.

Banditul care nu era altul de cât Vandramin, iĭ ḑise cu un ton ameninţător:

— Tacĭ!

„Ancă un cuvênt şi escĭ mort.«

Déră avarul desperat, urmă strigările selle de adjutor, umplênd casa de sgomot.

Atuncĭ Paolo ḑise luĭ Vandramin:

— Pune-ĭ călușul în gură; vĕd că nu tace de bună voe.

Judele, când simţi mâna giganteluĭ la buḑele selle, illŭ muşcă cu dinţiĭ.

— A! hyenă bătrênă! ḑise corsarul.

„Tu muscĭ.“ Na!

Şi ḑicând acestea îllŭ ciupi cu putere de braciŭ.

„Dacă nu ’ţĭ ar fi căluşul în beregată, aĭ urla, că ştiŭ că asta te a durut.

Paolo păru supĕrat.

— Trebue să aĭ grije de acésta.

»Semnul va face să fii recunoscut.

Aşeḑară pe judecător în capul coridoruluĭ şi scoborîră.

Tot-d'uă-dată deteră în nisce laţurĭ care occasionară în acelaşĭ moment detunărĭ de puscă.

Cincĭ detunărĭ.

Judele vĕḑu cu mirare că bandiţiĭ nu căḑură morţi.

Eĭ se întórseră:

— Aĭ! ḑise unul din eĭ.

„Ce părerĭ îţĭ daĭ?“

Şi dispărură rîḑênd.

— Este teribil! gândea avarul în sine.

Şi îşĭ spărgea capul cum aceştĭ ómenĭ aŭ putut rîde de cursele celle maĭ bine întinse.

N'a avut servitor care să fie putut scóte projectilele din puscĭ trădând pe stăpênul sĕŭ.

Nicĭ uă posibilitate de comunicare cu interiorul caseĭ.

Cum aŭ reuşit aceştĭ miserabilĭ?

In etajul al treilea, allŭ duoilea şi în primul deteră în acelaşĭ curse, urmânduşĭ drumul într'uă plóe de glónţe.

Aveaŭ uă lanternă secretă.

A judeluĭ rĕmăsese în medilocul coridoruluĭ; într'uă baltă de sânge.

Rondini înţelese că acest sânge a fost vĕrsat spărgând uă băşică, şi că a fost umplută cu scopul de a'ĭ însufla încredere.

Mĕsură cu uă aruncătură de ochĭ nefericirea nereparabilă ce 'l lovea.

Simţi că se afla în facia unor adversarĭ cu curagiŭ extra-ordinar, şi că póte chiar nu 'şĭ va putea rĕsbuna vre-uă dată, pentru că eĭ părea că 'şĭ luaseră mĕsurile celle maĭ minuţióse spre a nu putea fi descoperiţi,

In curênd nefericitul auḑi sunând aurul pe care hoţiĭ îllŭ puneaŭ în pungĭ marĭ.

Asta tot este aur, ḑise corsarul; sigur că sunt ḑece săculeţe de alle nóstre.

Câte trei sute de miĭ de francĭ de săculeţ, fac treĭ milióne peste tot.

»Sermana marchisă!

Vorbiră următórele grăbinduse:

— Ia ascultă Paolo! iĭ ḑise Vandramin.

— Ce?

— O să 'ĭ innapoeḑĭ tot?

— Neapĕrat.

— Pecat!

— Parola dată trebue ţinută.

— Cu uă canalie bĕtrână ca Rondini?

— Cu orĭ-cine.

„Este vorba de reputaţia mea.

— Şi când va fi priimit aurul sĕŭ după ce ni s'a supus, îllŭ vom putea lua iarăşĭ?

— Negreşit.

„Déră aduţĭ aminte Vandramin, că va fi fórte anevoe de a 'l jefui pentru a doua óră; pocitura îşĭ va lua mesurile maĭ bine.»

Vandramin nu rĕspunse nimic.

Paolo îllŭ observă cu códa ochiuluĭ şi se întrebă:

— Nu cum-va lunganul acesta să aibă intenţiunea de a face uă a doua călcare.

Dară Vandramin îşĭ ascundea bine planul că nu se gândea la" acésta, pentru că bănuiala luĭ Paolo dispĕru

Când saciĭ fură plinĭ, corsarul şi Vandramin îĭ duseră în curte.

Paolo era nevoit de a pune unul pe umerĭ; colosaluĭ sĕŭ camerad ducea câte duoĭ în fie care mână şi acésta ca cum n'ar duce nimic.

Eraŭ patru-spre-ḑece sacĭ!..

Paolo făcuse preciuirea prea mică intrând în sală.

Junele deschise uşiţa şi flueră într'un mod particular.

Un om veni la pórtă.

Vandramin îĭ întinse săculeţul.

In momentul acella strada era deşértă; mulţimea năvălise contra incendiatorilor care se arĕtaseră în altă parte şi în care trăgeaŭ cu puscĭ; acéstă vânătóre de ómenĭ făcea plăcere poporuluĭ.

Vre uă şése-ḑecĭ de corsarĭ deghisaţĭ staŭ respândinţĭ aicĭ—acolo, gata la orĭ-ce.

Tóte se petrecéŭ admirabil.

Uă grupă de streinĭ trecea pe din naintea hoteluluĭ; déră nu se opri.

Acésta nu occasionă de cât uă mică întârḑiere.

După ce se expediară toţĭ banĭ, Paolo se suî la Rondini.

Găsi pe jude leşinat.

— Inpungel cu vêrful pumnaluluĭ tĕŭ! ḑise ellŭ luĭ Vandramin.

Gigantele înfipse preciŭ de un centimetru vêrful de oţel allŭ armeĭ selle în corpul juduluĭ, pe care durerea îllŭ deşteptă îndată; ellŭ se ridică.

Ochiĭ îĭ eşeaŭ din cap.

Paolo îllŭ priivi cu terórе; se temea să nu fie înnebunit.

Déră ellŭ pronunciă un cuvênt magic.

— Rondini, ḑise ellŭ, noĭ n'am venit să te jefuim; aurul tĕŭ ţi se va innapoia.

Uă radă de speranţă lumină capul bĕtrênuluĭ.

— Minunat! îşĭ dise corsarul.

„Ellŭ înţelege!“

Şi urmă:

— Suntem carbonarĭ.

„Voim să cruţăm pe marchisa de Desenzano de ororile tortureĭ.

„Tu escĭ chemat să i le aplicĭ mâne nópte.

„In faptul dilleĭ, merge la locul ce'ţĭ indică acéstă hârtie şi urmédă instrucţiunile ce conţine.

Judele asculta înmărmurit.

Orĭ cum însă, părea vesel.

Nu se îndoia că Paolo era în realitate un carbonar, şi că îĭ va reda averea în schimbul serviciuluĭ ce cerea.

— Oamenii politicĭ nu sunt bandiţĭ! îşĭ dicea Rondini cu convingere.

Paolo adăogă:

— Iţĭ las grijea de a căştiga pe grefierul tĕŭ; tu trebue să sciĭ cum să te porţĭ cu omul tĕŭ.

Luĭ Vandramin îĭ dise:

— Plécă!

Colosul luă pe jude sub braciul sĕŭ ca cum ar fi luat un pachet şi plecă cu dênsul.

Un moment în urmă reveni iarăşĭ.

— Să fugim! dise Paolo.

Amânduoĭ luară drumul acoperişelor; déră tot-d'uă-dată vĕdură, că vre-uă sută de sbirĭ le oprea trecerea spre hotelul Palmieriĭ.

In altă direcţiune, dăriră drumul pădit de soldaţĭ.

Situaţiunea era gravă, periculósă, ameninţătóre; pe unde să fugă ca să nu fie prinşĭ?

De tóte părţile trebue să fie fost luat măsuri pentru susţinerea trupei şi a poliţiei.

De altă parte, unde eraŭ ómenii lui Paolo? renunţă el să scape?

De uă dată auzi uă ascuţită fluerare care 'l duse spre partea de unde venea.

Ellŭ se uită în partea de unde venea, şi văḑu aşezaţi pe olane, vre-o trei-ḑeci de ómeni.

Eraŭ carbonarii săi.

Paolo avea un sânge rece extra-ordinar.

Una din forţele excepţionale alle acestei naturi, era că nu'l turbura nimic.

Ellŭ meditâ planul săŭ de fugă cu atâta sânge rece ca cum reuşita nu ar fi putut scăpa'i.

Relativ acésta dură puţin.

* * *

Pe acoperişuri.

Iată cum a fost dejucat planul de retragere allŭ lui Paolo.

Luidji văḑuse turburarea incendiului.

Ellŭ era un ministru rafinat şi 'şi cunoscea meseria cu zel şi conştiinţă.

Să temea de incendiari.

Prin dînsele încep adesea-ori revoltele!

Se grăbise să dea trupelor ordinul de a fi gata.

Helveţianii, trupe de linie, poliţie eraŭ puse în mişcare, şi în spatele detaşamentelor trimise pentru stingerea focului, altele eraŭ gata ca să stingă revolta.

Sosit în facia locului, Luidji judecă îndată că carbonarii trebue să fie în joc; văḑu incendiatori alergând pe acoperişuri, şi 'şi ḑise că aceşti ómeni nu puteaŭ fi de cât membriĭ aĭ societăţeĭ secrete.

Convingerea sa formată, se întrebă pe unde s'aŭ putut sui aceştĭ ómenĭ pe acoperişele casselor?

Hotelul Palmieri, vecin cu theatrul incediuluĭ, aparţinênd unor exilaţĭ, trebuia după inteligenţa ministruluĭ, să fie servit de baḑă de operaţiune.

Şi étă cum din inducerĭ în inducerĭ, Luidji reuşise să tae retragerea corsarilor.

Pusese să ocolescă tot perimetrul incendiuluĭ.

Paolo printr'uă sforţare de voinţă, căuta un plan de fugă; elliŭ illŭ găsi.

Soldaţi pe acoperişiurĭ, făceaŭ aci uă theorie pe care theoria militară nu uă învaţă; nu simţeaŭ teren solid sub picióre.

Sĕ mărgineŭ în a opri trecerea.

Paolo se têri spre ómeniĭ sĕĭ, şi 'ĭ adună pe lângă sine; le comunică planul sĕŭ.

„Corsarĭ bravĭ ca noĭ nu vor putea fi opriţĭ de nisce păpuşĭ, care tremură deja de a se afla pe un teren de luptă atât de alunecos.

»Eŭ şi Vandramin, vom înainta spre dênşi, vor trage cu puscile asupra nóstră.

„Voĭ veţĭ sta adăpostiţĭ după coşiurĭ, ca să vĕ apĕraţĭ de glónţe.

»După ce vor fi descărcat, şi 'nainte de a le putea încărca iarăşĭ, ne vom arunca asupra lor cu revolverele în mână.

„Vĕ veţĭ repeḑi în adjutorul nostru, şi trebue să fie dracu la mediloc dacă treĭ-ḑecĭ de marinarĭ ca noĭ nu vor putea arunca douĕ-sute de trupierĭ după acoperişe.

„Aŭ durere de ochĭ!

„Nu cutéḑă să innainteḑe.“

Un corsar observă:

— Déră capitane, descărcând în Domnia ta, te va omorî?

Nu! ḑisse Paolo.

Şi ellŭ arĕtă ómenilor sĕĭ că mantaua ’ĭ era căptuşită cu ḑale de oţel.

Maĭ mult, era îmbrăcat cu uă ciurasă.

Hebreul Jacob, în solicitudinea sa pentru Paolo, ordonase să se prepare arme de apĕrare pentru dênsul, Vandramin, Ludovic şi alţĭ uă sută ómenĭ.

Acest fapt explică cum juni ómenĭ scăpaseră de maşinele infernale alle judeluĭ.

Corsarul urmă:

— Vom trece de hotelul Palmieri, dupĕ ce vom rĕspinge miliţia.

»Uă parte dintr’ênsa va dispare sub acoperişiurile casselor, şi întărirea vĕḑênd acéstă urmare, va şovĕi pentru cât-va timp de a se sui.

„Cea laltă parte a adversarilor noştri va fi aruncată pe stradă.

„Vom avea dar uă mică pausă

„Vĕ veţĭ risipi.

»La capătul şiruluĭ de case se află uă stradelă strâmptă.

„Trebue să treceţĭ printr’însa.

»Atuncĭ din stradelă în stradelă, (pentru ca oraşul este plin de acestea, vĕ va perde urma şi veţĭ scăpa de urmăririle poliţieĭ.

„Dacă vre unul dintre voĭ se va vedea incolţit, aveţĭ câte douĕ-spre-ḑece focurĭ pentru ca să întârḑiaţĭ urmărirea.

„Aţĭ înţeles?“

Corsariĭ făcură toţĭ un semn aprobător; eraŭ decişĭ.

— Aduceţi-vĕ aminte, le ḑise Paolo, că nu e vorba numaĭ de viueţia nóstră, care nu este nimic, déră de reputaţia nóstră, care este mult; să fim bravĭ.

Aceia cărora se adresaŭ aceste cuvinte eraŭ toţĭ junĭ, din ceĭ maĭ curagioşĭ inrolaţĭ de Paolo.

Făcuseră deja duoĭ anĭ de campanie cu dênsul, curagiul le era de mult bronzat prin lupte cuteḑătóre pe mare.

Eraŭ adevĕraţĭ demonĭ.

Toţĭ urmând pe Paolo şi pe Vandramin, începură a se têrî; soldaţi iĭ vĕḑură alunecând spre dênşi, ca pisicile când pêndesc vênatul lor.

Helveţiani regeluĭ Ioseph, eraŭ la rondul lor ómenĭ fórte bravì!

Cu tóte acestea nu le venea la socotélă câmpul de bătae.

Vĕḑênd acescĭ adversarĭ muţĭ, care se strecuraŭ din coşiŭ în coşiŭ, ne dând câmp liber glónţelor, Helveţiani încercaŭ téma ce o inspiră necunoscutul; eĭ nu prea sciaŭ ce aveaŭ să facă.

Cine eraŭ aceştia?

Câţĭ eraŭ?

Nu s'ar putea spune.

Din instinct, soldaţi se apropiară unul de altul pre cât putură.

Un incident supĕrător iĭ dispuse urêt, şi'ĭ dispuse la frică.

Un officier alunecă, şi se rostogolĭ până la jghiab.

Prin uă ultimă sforţare, se prinse de dânsul cu ambele mâinĭ, atârnânduĭ corpul în aer.

— Adjutor! stigă ellŭ.

Duoĭ ómenĭ alergară la dânsul.

In momentul când întinseră mâna şefuluĭ lor ca să'l tragă spre dânşi, jghiabul cedă, ellŭ sbici făcu pe nenorociţi Helveţianĭ să 'şĭ pérdă echilibrul şi câteşĭ treĭ căḑură jos.

Ţipetele lor de disperare, străbătênd spaţiul, se terminară prin sgomotul căḑereĭ.

»Buf! buf! buf!

Treĭ căḑĕturĭ sinistre.

Paolo şi Vandramin începură să ridă de fiorul ce agita pe adversariĭ lor.

Rîsul fu contagios.

Corsari prelungiră pe allŭ şefuluĭ lor.

Helveţiani fură maĭ desconcertaţĭ de acéstă ironie a incendiatorilor de cât chiar de accident; omul care rîde nu are frică; este sigur de faptul sĕŭ.

Bine, rĕŭ, cum putură Helveţiani formară treĭ rêndurĭ; ocupând maĭ tótă lăţimea acoperişuluĭ.

Primul rond cu un genunchie pe olane, allŭ duoilea şi alŭ treilea în peţióre, cu armele gata şi cocoşiul tras.

Paolo creḑu occasiunea bună.

— Escĭ gata? întrebă Paolo pe Vandramin care era extasiat de fericire.

— Da! ḑise gigantele.

„Avem să le jucăm uă festă frumósă.

— Atuncĭ în peţióre!

Paolo se ridică cu amicul sĕŭ.

— La ochĭ! comandară îndată officeri.

Ceĭ duoĭ corsarĭ făcură un pas înnainte.

Şefiĭ turburaţĭ strigară:

— Foc!

Glónţele trecură şuerând pre lângă incendiatorĭ; nicĭ unul nu'ĭ atinse.

Paolo făcu chiar observaţiunea:

— Stângaci! observă ellŭ.

»Cu dânşi cuirasa este de prisos.»

La rondul sĕŭ comandă la aĭ sĕĭ:

— Foc!

Marinari cu revolverele lor (fie-care avea câte douĕ) făcură se ploie în scurt timp maĭ mult de uă sută de glónţe asupra Helveţianilor care 'şĭ reîncărcaŭ armele.

Căḑură vre-o cincĭ-ḑecĭ.

— Innainte! strigă Paolo.

Corsari se rĕpeḑiră cu siguranţa mateloţilor deprinşĭ a se urca pe catarte; Helveţiani nu 'ĭ aşteptară şi fugiră.

Luidji, care ocupa hotelul cu detaşamentele, voi să ordone înnaintarea reservelor.

Fugari, desmoralisaţĭ, întâlniră o companie care se urca pe acoperişiurĭ.

„Effectul fricei este cunoscut.“

Focul neîntrerupt al revolverelor făcea pe nuoi veniţĭ sĕ crédă în presinta pe acoperişiurĭ a cellŭ puţin uă miă de ómenĭ; Vandramin şi marinari îndemânatecĭ ca maimuţele, apucĕnd de picióre pre ceĭ căḑuţĭ, îĭ aruncaŭ jos pe stradă acordândule rîsurĭ selbatice.

Ploua cadavre.

Se auḑea ţipetile răniţilor, strigătele desperate alle celor ce cădeŭ, ciocnirea armelor, detunările.

Terórea coprinse reservele care nu cuteḑară să se maĭ sue pe acoperişiurĭ şi făcură loc de trecere cameraḑilor lor speriaţĭ, care ne maĭ oprinduse prin podurĭ săreaŭ câte patru trepte de uă dată.

Eĭ nu se opriră până nu se vĕḑură în curte.

Luidji înjura ca surugiĭ şi voea să oprescă pe fugarĭ.

Fu înbrâncit.

In tempul acesta corsari treceaŭ.

Eĭ se strecurară printr'uă stradelă, şi dispĕrură.

Cu tóte acestea nu toţĭ.

Paolo şi Vandramin, în momentul de a sări peste a doua stradelă, nu simţiră într'ênşi acea confienţă ce o dă simţimântul uneĭ forţe îndestulătóre pentru a împlini un lucru; se simţiră greĭ.

— Pe Christ! ḑise gigantele, mi se pare că 'mĭ atârnă câte treĭ-sute de livre de fie-care peţior

— Şi mie! ḑise Paolo.

Şi eĭ şovăiră.

Vandramin cu tóte acestea îşĭ făcea vênt ca să se rĕpédă când Paolo îllŭ opri.

— Bagă de sémă! îĭ ḑise ellŭ.

„Suntem prea greĭ.

„Este effectul cuiraselor.

„Ne aŭ servit, déră sunt prea supĕrătóre.

— Vino p'aicĭ îĭ ḑise Paolo indicând feréstra unuĭ pod de casă, pe care o deschisă şi sări într'ênsul.

Vandramin îllŭ urmă.

Amênduoĭ aşteptară aci.

Soldaţi, reveniţĭ în fine din terórea ce 'ĭ coprinsase, se reurcaseră pe acoperişiurĭ.

Vĕḑênd pe corsarĭ fugând pe case traseră cu furiă asupra lor.

Déră îşĭ perdeaŭ praful în van.

Cât pentru a urma góna, sărind peste stradele, buni helveţianĭ se declarară incapabilĭ.

Puţin câte puţin înpuşcăturile încetară, şi în acéstă parte totul reintră în linisce.

Déră incendiul urma.

— Ce o să facem? întrebă Vandramin.

-- Nu sciŭ nicĭ eŭ! rĕspunse Paolo.

Visitară maĭ întâiŭ uşa poduluĭ.

Era încuiată.

— Slab obstacol! observă Paolo.

Junii eraŭ prevĕḑuţĭ cu cheĭ universale, avênd necesitate de dênsele la efracţiunea urmată la jude.

Descuiară uşa.

Ascultară.

Nicĭ un sgomot.

Se aflaŭ într'un hotel mare.

Scoborâră un etajiŭ...

Nimenĭ.

Incă unul...

Iarăşĭ nimenĭ.

Déră de uă dată se făcu în curte un sgomot de voce confuse care anunciaŭ presenţa multor ómenĭ. Paolo se uită prin feréstra uneĭ galeriĭ, şi vĕḑu uă mulţime de servitorĭ.

Pe scară, se suiaŭ maĭ multe persóne; juni urma să fie descoperiţĭ.

Paolo înpinse în uşe unuĭ apartament; ambi intrară într'un dormitor delicios, unde un ascernut neridicat, proba că cine-va deşteptat de incendiu îllŭ părăsise.

Fugariĭ n'aveaŭ alegerea între acest apartament şi altul.

Deja cine-va era la uşă.

Paolo şi amicul sĕŭ să repeḑiră într'un apartament de alăturĭ, un fel de budoar anexŭ allŭ domnitoruluĭ.

Paolo avu grija de a scóte cheia de comunicaţie, şi încuiă invêrtind cheia de douĕ orĭ.

In modul acesta câsciga necontenit timp.

Cine-va intră.

Ellŭ făcu semn luĭ Vandramin să tragă cu urechia; ellŭ însuşĭ puse ochiul la gaura cheeĭ.

Vĕḑu intrând uă femee jună şi frumsóă, era urmată de uă cameristă sprintenă şi deştéptă.

Paolo începu a se simţi maĭ liniscit; îşĭ ḑicea că maĭ bine să aibă a face cu douĕ femeĭ de cât cu sbiri maestruluĭ Luiḑji.

Metressa regeluĭ.

Juna femee ce intrase era un adevĕrat typ de distincţiune şi eleganţă; avea fineţea, gracia, delicateţa ce constitue aristocraţia femenină; avea puritatea trăsurilor, nobleţea poseĭ, majestatea ţinuteĭ care forméḑă condiţiunile frumosuluĭ; poseda acel picant de amenunte, acea vioiciune a expressiuneĭ care constitue cea ce numim uă femee frumósă.

Pĕrul brun ca allŭ tutulor neapolitanilor, déră cu facia albă în cât ar fi putut concura cu haina nepĕtată a uneĭ lebede, era adorabilă cu coafura eĭ sburătóre.

Camerista era prea atrăgătóre.

Parisiană (acésta se vedea de la prima vedere), bine pusă, respectuos familiară cu stĕpêna eĭ, confidentă, fără să înceteḑe de a fi cameristă, trebue să fie fost, pentru uă damă mare pucin.... curtesană, idealul cameristelor.

Avea facia cea maĭ cochetă sub uă bonetă albă şi pĕrul blond.

Petiorul fin și adus, ciorapiĭ albĭ bine trașĭ atrăgea privirea.

Paolo, — strengarul care se pricepea la asemea mĕruntișurĭ, — trase îndată conclusiunea că se afla în presința uneĭ femeĭ galante din lumea cea mare . . . în facia uneĭ curtesane nobile.

Stĕpêna ședu pe un fotoliu cu uă nepăsare voluptósa.

Camerista aprinse vre-o ḑece lumânărĭ parfumate, și Paolo putu admira maĭ bine capul de operă ce se legăna pe fotoliuĭ format într'un mod ca sĕ pótă da unuĭ corp femeesc tótă valórea conturelor și a fragețimeĭ sele.

Camerista desfăcu coafura stĕpêneĭ și 'ĭ prinse pĕrul mĕtesos cu un peptene de baga.

— Ce supĕrare! ḑise juna femee!

„Douĕ toalete!

„Adormisem așa de bine.«

Și suspină.

Dupĕ uă posă de un moment, consacrată de a privi în oglindă frumosul eĭ cáp, ea urmă:

— A fi frumósă!

»A fi iubită de un rege!

»A întarâta ambiția tutulor!

» . . . Și în fond a fi nenorocită și a plânge în fiecare séră.»

Pe urmă cu un suspin maĭ prelungit, maĭ profund de cât cellŭ din tâiŭ:

„Visam. . .

»Visam un vis frumos. . .

»Mĕ simțém veselă. . .

„Tot-d'uă-dată aud strigând: foc! țipete sinistre se rĕspândesc pe stradă și visul îmĭ a perit.

— Carbonariști sunt nepardonabilĭ pentru că aŭ deșteptat ast-fel pe Dómna Ducesă.

Care carbonariștĭ!

— Déră, dómnă, acea care aŭ dat foc hotelurilor din strada Palermo.

— Liberali sunt acusațĭ că aŭ dat foc orașiuluĭ?

— Da, dómnă.

»Nu sciațĭ acésta?

— Heĭ! Lucilo, aflu eŭ vre uă dată ceva?

„Sunt tot singură.

„Regele vine uă dată pe sĕptămână.

„O! scumpul sire nu este supĕrător.

»Déră ce pĕrăsire!

„Nu sunt tóte plăcute în rolul uneĭ metrese a regeluĭ Ioseph; distracțiunile lipsesc.

„Altă dată...

„Déră acellŭ temp a trecut.

„Vedĭ tu, Lucilo, pe când tu te sbeguiaĭ cu visitiĭ și soldațiĭ ce treceaŭ pe stradă, pe când tu aflaĭ nuoutățile, eŭ singură în balconul meŭ, priivém cu distracțiune flacările, precum cine-va priivesce craterul Vesuviuluĭ, deprins de a vedea acest spectacol în tóte dilele.

— Déră, dómna Ducesă nu este tot-d'auna singură precum pretinde.

»Domnul Gaetan...

— O! sermană copilă, tu nu sci ce vorbescĭ! observă cu un gest de supĕrare juna femee.

Pe urmă, adăogă repede;

— In fapt; Lucilo, la ce se mĕ ascund; se vorbim pe faciă, copila mea.

„Sci fórte bine causa intristăreĭ mele; nu tăgădui.

— Dómnă...

— Eĭ! Dumnedeul meŭ, este dreptul tĕŭ să surprindĭ secretele stăpêneĭ telle.

„Nu sunt supĕrată pe tine.

— Dómna ducesă îmĭ va permite de a observa că sunt departe de a sci pre cât crede; mi s'a pĕrut că Dumnéeĭ nu iubesce pe contele Gaetan, déră n'am putut pĕtrunde causa.

Ducesa urmărea în oglinda sa tóte impresiunile ce se manifestaŭ pre facia cameristeĭ.

— Şiréto! dise ea zâmbind.

»Tu escĭ de îndemênare francesă de a putea sforţa confienţa şi inspira simpatia.

»Eată, mĕ daŭ ţie.

„Póte că un demon de felul tĕŭ îmĭ va da adjutòr când am voit să am în serviciŭ uă femee francesă, am fost prevenită că tu escĭ prea rutinată de şi aĭ aerul inocent; şi cred că în intrigă consiliile tele îm vor fi de folos.

„Ascultă.»

Ducesa luase uă decisiune mare.

— Eată situaţiunea mea! dise ea.

„Regele, este de uă etate care nu 'ĭ permite de a fi cea ce orĭ-ce parisiană numesce amantul animeĭ; eŭ cred că este fără exemplu ca uă cameristă să trădede pe stăpêna eĭ; interesul eĭ este de a amăgi pe bărbatul séŭ pe acela care 'ĭ ţine locul.

»Nu mĕ tem dér de a 'ţĭ spune că fratele cellŭ maĭ mare allŭ luĭ Gaetano, un june franc, legal, cavaler, 'mĭ a plăcut şi pe când nu venea regele, ellŭ scia să mĕ distrede.

„Déră acest serman june muri cădând dupĕ cal, şi acésta fu pentru mine uă nenorocire mare.

„Fratele sĕŭ găsi scrisorile melle.

„Fratele sĕŭ este un miserabil.

„Fratele sĕŭ este un ambiţios urâcios, uă fiinţă de despreţuit, un gentilom falş; prea probabil ca tatăl luĭ Gaetan n'a fost şi allŭ săŭ; mamă-sa trebue să fie amâgit pe sociul eĭ.“

Camerista zîmbi.

— Dómna Ducesă îmĭ va permite de a nu fi de pĕrerea sa asupra acestuĭ punct, adăogă ea.

— Şi de ce?

— Când cine-va vede un copil frumos şi bine înḍestrat într'uă familie şi altul care pare a fi devotat în lume la rolul de trădător, póte fi sigur că primul este de la amant şi cellŭ de allŭ duoilea de la bărbatul legitim.

Ducesa medită un moment acest cuvênt profund, îllŭ găsi drept şi respunse.

— Trebue să aĭ dreptate.

»Déră urmeḍ.

„Acest Gaetan, abia uă lună după mórtea fratelui sĕŭ, mĕ sforţă cu scrisorile melle în mâna'ĭ, de a fi metresa sa; mi se impuse ca stĕpân; şi de atuncĭ sufĕr jugul sĕŭ.

„Trebue să solicit necontenit pentru acest blestemat; trebue să interviŭ neîntrerupt la plata datoriilor selle de joc.

»Mĕ bate.

„Intreţine fete cu bani regeluĭ.

„In fine . . . mĕ despreţuesce.

„De capriciŭ, mĕ voesce; şi atuncĭ trebue să joc comediă de amor pentru acest Domn.

„Maĭ tot-d'auna mĕ strivesce cu dispreţul sĕŭ.

»Acéstа este uă ruşine neîncetată.

„Erĭ încă m'a bĕtut cu biciuşca.

»Ce se fac?

„Ellŭ posedă scrisorile mele.

— Déră şi D-ta dómnă, la ce să scri?

— O! Lucilo, în tótă vieţia mea nu voĭ maĭ scrie un cuvênt vre unuĭ amant; voĭ profita de lecţiune.

— Dacă aşĭ fi în locul dumitale, dómnă Ducesă, aşĭ mĕrturisi tut regeluĭ care de sigur că ar spênḑura pe acest Gaetan!

— Nenorocito!

— Unde te gândeştĭ tu?

— Dumneḑeul meŭ, Dómnă, ellŭ v'ar erta...

„Bărbaţi nu ţin mult supĕrarea pe femeĭ. ., cĭ uită infidelităţile trecute.

— Déră nu şi regele.

»Ar fi teribil pentru Gaetan; teribil şi pentru mine; ellŭ este fórte gelos.

— Nu are aerul.

— Pentru că nu incércă gelosia ce presupuĭ, a cestuia este de un fel cu totul straniu.

„Dacă ar bănui că uă femee, onorată cu uă privire a majestăţeĭ selle regale, ar fi cuteḑat să se dea altuia afară de dênsul, ar fi indignat, nu ca amant, ci ca rege.

„Pune în amor şi pasiunile selle politice.

— Ciudat om!

— Ḑicĭ?

— Ḑic, ciudat om.

— Déră copilă, nu te temĭ tu de un rege, de riḑ de tóte acestea?

— Dómnă, dacă Francisc mar iubi, Francisc, pentru mine, n'ar fi de cât Francisc, şi nicĭ de cum maĭ mult.

Ea făcu un gest superb.

— O! respunse ducesa, voĭ Francese, posedaţĭ uă putere magică asupra bărbaţilor.

Mândră de acéstă încuragiare, Lucila urmă:

— Cât pentru Gaetano allŭ Dumitale, m'aşĭ scăpa de dênsul.

— Şi cum?

— Aşĭ pune sĕ'l omóre.

— Un assasinat!

— Un duel.

— Vedĭ dómnă, nu sunt de cêt uă cameristă a uneĭ dame marĭ; déră mĕ cred mult maĭ forte asupra maĭ multor capitole de cât stĕpêna mea.

„Dacă aşĭ fi frumósă ca dânsa, aşĭ voi să fiŭ mâne regină

„Ca şi dumnéta, am avut un amant care voia să mĕ stăpânéscă, să mĕ pórte de belciug.

„Cât 'mĭ a plăcut am suferit şi bătaea.

„Déră într'uă ḑi mi sa urât.

„Acest june era un subofficier de husarĭ, fórte îndemânatec cu armele.

„L'am oprit de a maĭ veni la mine.

»Ellŭ reveni.

„Eŭ mĕ supĕr, ellŭ mĕ bate,

„A doua ḑi, m'am dus să prênḑesc (cu permisiunea stĕpêneĭ melle) într'un restaurant la barieră cu una din amiciele melle pe care uă rugasem să invite pe un sergent de infanterie amantul eĭ, şi pe amicul amantuluĭ eĭ, un auditor, pe care sergentul illŭ lăuda ca pe cellŭ maĭ bun bătăuş din regimentul sĕŭ.

„Găsiŭ pe acest auditor urît ca focul, dobitoc de cădea în gropĭ, déră era bătăuş bun, şi acésta era cea ce îmĭ trebuia.

„Deviŭ metresa sa din admiraţiune pentru talentul sĕŭ de scrimă şi celle treĭ-ḑecĭ saŭ patru-ḑecĭ de duelurĭ ce avusese.

»Potrivesc lucrurile ast-fel ca nuoul şi vechiul meŭ amant să sĕ afle într'uă cafenea facià în facià.

„Cértă mare!

„Se bat...

Husarul meŭ este omorît...

»Oare printre nobilĭ seniorĭ din Népole sĕ nu se afle asemenea bĕtăuşĭ?

-- Vaĭ! copila mea ómeniĭ de animă sunt rarĭ la curtea regeluĭ Ioseph, care este cellŭ maĭ frumos tiran modern, şi care a urmat opera părinţilor sĕĭ bastardênd nobleţa.

„Gaetan e cunoscut ca ţintitor excellent; se ḑice că a avut un duel în Paris fiind în voiagiŭ.

„Fiĭ sigură că juni noştri n'ar cuteḑa să se mesóre cu dênsul, chiar daca amorul meŭ ar fi oferit ca premiu celluĭ maĭ curagios.

„Ascultă!

„Sgomot.“

In adevĕr se audeŭ paşĭ apropriinduse.

— Este ellŭ!

»Rĕmâiŭ aci, ḑise ca făcând un gest de desgust.

Paolo, care tot se uita pe gaura cheeĭ, şi care simţea un interes mare la acéstă aventură, vĕḑu intrând un june înnalt, palid, dotat cu insolenţa senioruluĭ mare, deprins a juca pe marele, de şi faptele îĭ era fórte micĭ.

— Urêt domn! îşĭ ḑise corsarul în sine.

Şi în loc de a maĭ asculta, îşĭ părăsi îndată postul de observaţiune.

Fără sgomot, — covórele înnăbuşeŭ paşi sĕĭ,—ellŭ inspectă budoarul şi vĕḑu că comunica, — printr'uă uşă secretă, — cu uă cameră vecină.

— Legătura cu cheĭ! ḑise ellŭ încet.

Vandramin, care se culcase pe uă sofă, şi care dormita deja, încreḑîndu-se în forţa sa şi in inteligenţa amicului sĕŭ se ridică şi aduse legătura.

— Maĭ încetŭ, ḑisse Paolo.

— Nu face nimicŭ! observă gigantele.

„Amŭ mare plăcere sĕ mă scoborŭ cu tine în curte, sĕ batŭ servitoriĭ, sĕ spargŭ pórtă dacă mi se va refusa eşirea, şi sĕ plecămŭ acasă.

Paolo puse cu severitate un degetŭ pe buḑele séile, gigantele tăcu, déră dete din umerĭ.

Corsarulŭ deschise uşa, intră într'unŭ salonŭ mare, şi vĕḑu că, prin acestŭ salonŭ şi anticameră care trebuia să fie alăturĭ, da în coridorŭ.

Acesta era cea ce căuta Paolo.

Incepu prin a deschide uşa ce da spre anticameră, pe urmă pe cea ce da spre coridorŭ.

Dupĕ acósta scăpră şi aprinse vre-o şése-ḑecĭ de lumânărĭ în policandru.

De astă cale, Vandramin remăse cu gura căscată.

— Ce facĭ? înbrebă ellŭ.

— Veĭ vedea.

— O să dea cine-va preste noĭ.

— La dracu!

„Acésta o şi dorescŭ!

— Va fi nevoe de trăntélă?

„ Nu credŭ.

Paolo îşĭ scóse masca de catifea, coifulŭ de oţelŭ care 'ĭ protegea capulŭ, şi frumosulŭ sĕŭ pĕrŭ blondŭ se întinse pe mantaua sa négră.

— Fă ca mine ḑisse ellŭ.

Gigantele îlŭ imită.

Ellŭ se interesa de acéstă întâmplare maĭ multŭ de cumŭ ar crede cine-va, pentru cŏ era curiosŭ ca unŭ copilŭ.

— Paolo ce o sĕ facemŭ? maĭ întrebă ellŭ încă uă dată.

— Ghiceşte dacă poţĭ, dobitocule! ḑisse corsarulŭ.

Pe urmă adăugă rîḑêndŭ.

— Acestŭ nătărăŭ va fini prin a crede, că pentru a juca rolurile sélle, are nevoe de a le şi înţelege.

Junele trase clopoţelulŭ; unŭ servitorŭ alergă cu mirare.

La spatele luĭ Lucila.

— A! Domnişóră, ĭi ḑisse Paolo, stăpâna dumitale ne face să aşteptămŭ prea multŭ; nu scimŭ ce să credemŭ.

Lucila era înmărmurită.

— Cine sunteţĭ?

»Cumŭ aţĭ intratŭ?

„Ce voiţĭ?

Aceste întrebărĭ se succedară.

— Mica mea, ḑisse Paolo, sciĭ bine că suntŭ lucrurĭ despre care nu se vorbesce în presinţa lacheilorŭ, trimite dară pe acestŭ camerierŭ în oficiŭ, sĕŭ spuneĭ să se culce.

Lucila înţelese că avea a face cu un june prea distins.

— Esĭ, Antonio! ḑise ea.

Lacheul se depărtă.

— Pe unde aţĭ venit? întrebă Lucila.

— Ce îţĭ pasă, mica mea!

„Essentialul este, că suntem aicĭ.

Şi ḑicênd acestea, Paolo apucă pe cameristă de bărbie, o ciupi de obraḑ şi 'ĭ ḑise.

— De sigur siréto că aĭ auḑit vorbinduse de regele Greveĭ?

— A! dumnéta escĭ!

»Te cunoscŭ.

— Tu maĭ vĕḑutŭ deja?

„Atuncĭ ne am înţelesŭ.

„Suntŭ încântatŭ de a nu fi unŭ neconoscutŭ pentru uă copilă gentilă sa tine.

— Déră, adăugă ea, stăpâna mea nu 'mĭ a spusŭ că viĭ, domnule rege alŭ pescarilorŭ.

— Sciĭ bine.

— Ea nu te aşcéptă?

— Nu cellŭ puţin aşa credŭ.

— Şi aceste luminărĭ aprinse?

— Nu trebue să ne vedemŭ bine?

Pe urmă după ce a lăsato unŭ momentŭ să se gândéscă, Paolo îĭ ḑise.

— Veḑĭ tu misitico că eŭ suntŭ unŭ băiatŭ straniŭ care vede totŭ, scie totŭ, şi umblă în totŭ loculŭ.

„Stăpâna ta este supărată de unŭ óre cure Gaeton, nu este aşa? unŭ blestematŭ de prima cualitate.

„Ellŭ este aci,

»Ducessa voesce ca unŭ bravŭ sĕ o scape de acestŭ amantŭ supărătorŭ.

»Iată-mă.

„Aferă de aceasta nu te nelinişti."

Şi Paolo, scoţênd un pumn de piastri, iĭ puse în buḑunarul şorţuluĭ cameristeĭ, coprinḑênduĭ cu galantomie talia şi sărutându-ĭ gâtul cu uă negenare artistică.

Din acel moment, ea fu a luĭ cu corpul şi sufletul.

Din acel moment, ea se subpuse corsaruluĭ orbeşte.

— Ce voescĭ să facĭ? întrebă ea.

— Te veĭ scoborî jos.

„Veĭ congedia servitoriĭ.

»Punga ta, Vandramin?“

Gigantele înnaintă cu nepăsare punga amiculuĭ sĕŭ, care o dete Lucileĭ.

— Dă acest aur servitorilorĭ hoteluluĭ, şi spune-le că sunt rugaţĭ de a se duce să se amuḑe nebuneşte: găsesce tu pentru acésta un bun pretext, drăguţa mea.

— Bine.

„Déră pe urmă?

— Pe urmă întórce-te.

„Dacă escĭ curiósă, veĭ vedea ceva ciudat.“

Ea eşi alergând.

Ḑece minute în urmă, hotelul era părăsit, chiar, şi de portar şi de fetele de serviciŭ.

— Suntem singurĭ? întrebă Paolo.

— Da! respunse ea.

„Déră stĕpêna mea plânge, grăbiţi-vĕ; amantul eĭ voesce să o bată.

— Miserabilul! ḑise Paolo.

»Vandramin! aştéptă aicĭ.“

Şi Paolo se duse se deschidă uşa dormitoruluĭ; déră era încuiată.

Ducesa se audea plângênd.

— Nu se intră, Lucilo! strigă Gaetano cu brutalitate.

Corsarul se întórse în salon.

Vandramin începu deja să facă curte cameristeĭ.

Colosul avea modul sĕŭ particular de amăgi femeile; luase pe Lucila cu uă mână, şi o pusase pe cea laltă mână întinsă, ţinênd-o ast-fel, se amuḑa admirând-o ca cum ar fi fost uă păpuşă.

— Frumósă jucărie! voia ellŭ să ḑică.

Femeile, — ellŭ o scia bine, — aŭ tot-d'auna preferinţă pentru bărbaţĭ tarĭ, şi frumoşĭ.

— Vino! ḑise Paolo luĭ Vandramin.

Şi arĕtânduĭ uşa:

— Inpinge cu umeri în acésta şi culcămĭ-o la pĕmênt.

— Gigantele împinse, uşa trosni, gemu şi cedă, căḑênd jos.

Gaetan şi ducesa deteră un ţipĕt.

Paolo intră.

Vandramin rĕmase la uşă.

La spatele luĭ Vandramin, Lucila, ḑêmbitóre scóse capul pe sub braciul giganteluĭ.

— Dómnă! ḑise corsarul, vĕ cer ertare că mĕ introduc ast-fel la Dumnévóstră.

»Déră cred că mĕ veţĭ scuḑa, când veţĭ cunóşte scopul visiteĭ melle.

Pe urmă ḑise cu uă flegmă superbă:

— Am venit să omor pe domnul.

Gaetan îngălbini.

— Să mĕ omorĭ! strigă ellŭ.

Şi trase un pistol din buḑunar.

— Mĕ voĭ apĕra!

Pe urmă ḑise duceseĭ:

— A! Dómnă, am bĕnuit tot-d'auna că va veni uă ḑi când veĭ voi să te scapĭ de mine; déră sunt armat, şi te omor décă voĭ fi atacat.

— Creḑĭ! ḑise Paolo.

„A! scumpe domn Gaetan, conte de nascere, lacheŭ de inclinare, miserabil de necesitate mĕ facĭ să rîd de Dumnéta şi pistolul Dumitale.

— Mişcă-te! ḑise contele.

„Mişcă-te! şi veĭ vedea.

Junele îşĭ ţinea arma în mână, cu degetul pe pedecă.

— A! ḑise ellŭ, creḑĭ că aĭ pus mâna pe mine; déră eŭ v'am prins pe toţĭ.

„Am douĕ focurĭ de tras.

„Primul glonţ este pentru Dómna.“

Pe urmă ḑise Duceseĭ:

— Ordonă acestor ómenĭ să plece, dumnéta mĕ veĭ conduce, cu pistolul meŭ ţintit pe capul dumitale, până la portiţă, şi de acolo unde veĭ voi; dacă vor trage în mine, eŭ voĭ trage în dumnéta.

Paolo rîse cu francheţă.

— A! scumpe domn Gaetan, ḑise ellŭ; n'aĭ putut imagina vre'uă altă combinare, în locul acesteĭ próste comediĭ?

„Aşĭ fi creḑut că sceleraţĭ de tépa dumitale să fie maĭ ingenioşĭ.

»Planul dumitale e prost de tot.“

Contele ḑise cu un aer serios:

— Eŭ illŭ găsesc bun.

Ducesa, mută, priivea acéstă scenă cu teróre, nesciind ce să crédă.

Lucila îĭ făcea semne ca să o liniscéscă şi 'ĭ arăta pe Vandramin.

— Idea dumitale, ḑise Paolo, mĕrturisesc că nu ar fi lipsită de raţionament, dacă nu s'ar cletina din temelie scumpul meŭ domn.

»Din nefericire pentru dumnéta ea nu se réḑimă pe nimic; şi étă ce distruge combinaţiunea dumitale.

Sângele rece allŭ corsaruluĭ ne linişti învederat pe contele Gaetan.

— Veḑĭ domnule, urmă junele; pentru ca un pistol să te serve, trebue să fie încărcărcat, şi allŭ dumitale nu este.

Junele privi arma sa cu nelinisce.

Paolo, profitând de acest gest, repede ca fulgerul, sări între Ducesa şi amantul eĭ; ellŭ ţinea pe braciŭ uă manta care, precum am spus, era căptuşită cu ḑale; ellŭ o întinse din naintea luĭ.

Ast-fel, ellŭ să adăposti apĕrênd şi pe Ducesa.

Vandramin înţelese. acéstă mişcare şi 'l imită cu decisiunea sa ordinară în cas de pericol.

Ast-fel se repeḑiră spre Gaetan.

Junele descărcă ambele ţĕvĭ care remaseră fără effect şi se află desarmat.

— Poftim! ḑise Paolo, plecânduşĭ mantaua; veḑĭ câf escĭ de stângaciŭ.

Contele, vĕḑânduse perdut, trecu dela insolenţă la laşetatea cea maĭ ordinară.

— Adelino! strigă ellŭ căḑând în genunchĭ; graciă, scapă-mă, te conjur!

Incântător! ḑise corsarul.

„Minunat!

»Domnul, care voea să bată pe Dómna, acum o linguşeşte.“

Ducesa; pĕtrunsă de pietate, voi sĕ intervină:

Paolo, o ţinti cu uă privire pe fotoliul eĭ.

Pe urmă ḑise rece:

— Vandramin, pune mâna pe domnul.

Gigantele întinse lata sa mână spre gêtul conteluĭ şi 'l strênse.

— Nu 'l omorî! ḑise junele.

Şi luând uă perină din pat:

— Innăbuşeştemĭ pe acest miserabil! ḑise ellŭ; se va crede că a murit de apoplexie.

Contele perduse vocea, atêt de mult terórea îllŭ strângea de gêt.

Vandramin îllŭ lungi jos, îĭ puse un genunche pe pept, perina pe gură, şi cu tóte mişcările convulsive alle victimeĭ selle, o manţinu ast-fel în temp de un cuart de oră.

Ḑece minute ar fi fost de ajuns.

Ducesa leşinase.

Camerista voi să 'ĭ dea să respire sărurĭ; déră Paolo să opuse.

— Lasă! ḑise ellŭ.

»Maĭ bine sĕ rĕmênă ast-fel.«

Când Vandramin creḑu pe contele mort cum se cade, se ridică, nu fără să maĭ inspecteḑe încă uă dată cadavrul; inspecţiune făcută la rondul sĕŭ şi de Paolo.

— O! ḑise acesta, nu va maĭ inviuia.

Pe urmă, adresânduse Lucileĭ.

— Escĭ prea desceptă, copila mea!

»In acest hotel trebue să se afle vre-uă eşire secretă; arat'o luĭ Vandramin

»Ellŭ va duce pe acest scump conte câte-va sute de paşĭ departe de casă; şi se va întórce.

»Nu trebue să dăm bănuelĭ poliţieĭ!«

Căloul luă corpul mortului sub braţă cu nepăsare şi spuse Luciei:

— Treci înainte.

Ea trecu cumva.

Puţin în urmă, Paolo făcu pe Ducesă să-şi revină în simţ, iar femeea dete un ţipăt văzându-l:

— Vă este frică, Doamnă? întrebă corsarul.

«În castelul acesta vă pierdeţi.

— Ce dramă teribilă! murmură juna femee.

Şi văzând că Paolo o salută pentru ca să plece:

— Eu îi zic ţie şi să vorbim.

«Pentru ce aţi omorât pe contele?

— Nu vă pasă?

— Şi de ce 'mi purtaţi acest interes mare?

„Dumneata nu mă cunoşti.»

Paolo n'avea să dea de cât un răspuns.

— Doamnă, zise el, acest corsar este dintr'acei care nu se spun după un serviciu făcut; aşi avea aerul de a reclama plată, lucru care nu e de talia mea.

— Dumneata. . .

— Te iubesc, da, Doamnă.

În momentul acela luna se întunecă.

— O! zise ea, s'a dus.

«Strada era deşertă.

„Toată poliţia era la incendiu; ai scăpat, Doamnă.

— Nu 'mi mai rămâne de cât d'a vă saluta! zise Paolo salutând până la pământ.

„Adio, Doamnă.

« . . . . Adu-ţi aminte câte ţi-a dat de regele Greci

Şi plecă.

— A! Doamnă, zise corsarul.

Era să împutere aseară în acéstă conclusiune a lordul.

— Cum! observă ducesa.

„Te aĭ vrut... așa de iubită... după acest scandal?

— Eĭ! Dómnă, eŭ una n'am întâlnit ca un recompensă pe auditorul meŭ.

„Elă era ursit!

„Și acest băiat este frumos ca un vis!

— Deră... nenorocite... sunt de tot emoționată.

„Acéstă crimă!

— Ce crimă! dise ea cu cutezare.

„A murit de un atac de apoplexie."

Ducesa roșii, pe urmă ĭ dise repede:

Chiamă-l înapoi!

Și se întórsară.

Un domn care nu era acceptat.

Există naturi fidele care, încercă un desgust neînvins la idea de a încola pe uă actresă.

Altele, care iubesc cu ardóre pe uă femee, se simt atrași fără voe spre altele, și, păstrând celeĭ preferate primul rang, deschide porțile ânimeĭ și tuturor celor-lalte.

Paolo era un june de temperamentul acesta.

Elŭ adora pe marchiza.

Iubise, — și tot iubea cu pasiune, — pe misteriósa femee ce 'i o dase Iacob.

Încerca pentru Noemi uă tandreță mare.

Carmen i se părea încântătore.

Și iată că, vădând pe actresa regelui, uită în brandă și atât pericolele trecute cât și cele viitóre.

Tandreana, care admirase cu atâta impertinență pe frumósa cameristă, o întâlni în drum, şi lăsând pe cei duoĭ amanţĭ în camera unde se petrecuse drama ce am deschis, o luă binişor, în braciile selle, făcânduĭ dintre însele un légăn, şi întrebându-o fără fasóne multe.

— Unde dormĭ tu?

— Insă. . .

— Unde dormĭ? repeti ellŭ.

Ea ḑâmbi, şi 'ĭ arĕtă etajul de sus, unde găsi un cuib rĕpitor pentru omul sĕŭ. . . .

Luidji, căruia se raportă acéstă noutate, — şi care scia, pentru că un ministru de poliţie scie tot, ce relaţiunĭ întreţinea cu ducesa, — Luidji se duse diminéţa la regele; se feri de a'ĭ spune vre-un cuvânt, despre amăgirile seniorului Gaetan; uă noutate rea nu este nicĭ o dată bine priimită, şi cine-va nu este recunoscut celluĭ care uă aduce.

Afară de acestea, Luidji se temea de puterea femeilor, şi 'şĭ ḑise că s'ar putea ca ducesa să se justifice, să rĕmână tot în favóre, şi pe urmă să 'şĭ rĕsbune asupra luĭ.

Mórtea luĭ Gaetan lumină un punct remas intunecat pentru ministru; ellŭ bănuia că juna ducesă suferea pe acest amat; déră nu era sigur.

Ordonă să se facă autopsia în presinţa sa, şi fu convins de asasinat.

— Minunat îşĭ ḑise ellŭ.

»Ea sa scăpat de dânsul!“

Indată se duce la regele.

— Sire, îĭ ḑise ellŭ, vin să vă fac cunoscut că unul din gentilomi voştri a fost asasinat astă nópte.

— Care? intrebă Francisc.

— Gaetan!

— Un strengar mare.

— Streagar, da!

„Maĭ strengar de cum Majestatea Vóstrâ l'ar fi putut crede!

— Ce voescĭ să dicĭ?

— Că acest cavaler n'a murit, de cât pentru că a fost prea impertinent.

— Naréḑamĭ acésta.

— Bucuros, sire.

— Maĭ cu sémă că vĕ şi priivesţe.

— Aida de!

— A cuteḑat să comploteḑe contra fericireĭ intime a Majestăţeĭ Vóstre.

Regele privi pe Luidji cu mirare.

— Sire, ḑise ellŭ, numindu-vĕ pe asasin, vĕ voĭ face să inţelegeţĭ sensul frasei melle.

— Tu mĕ punĭ în mirare.

„Vorbesce să vedem!

— Eĭ bine, sire, ducesa X***; a expediat pe seniorul Gaetano pe lumea laltă.

— Cum!

— Da, sire, Ducesa de X***. Cuteḑătorul o supĕra, o amenința, şi atuncĭ. . .

— Déră de ce n'am fost prevenit,?

— O! sire, ducesa este femee de spiririt şi a înţeles neapĕrat, că Majestatea Vóstră nu o va rĕsbuna compromiţând demnitatea regală cu acéstă afacere.

„Aţĭ fi esilat pe acest Gaetan.

„Ellŭ ar fi spus causa.

„Scandaul ar fi fost gata.

— Escĭ sigur de spusele telle?

Prea sigur, sire.

Regele, vesel, se duse la ei îndată, scóse un sac de piaştri şi 'l dete Ministrului său.

— Te vei duce, îi zise el, şi vei cumpăra o perură pentru acéstă scumpă Ducesă şi 'i o vei duce, „Liniştesce-o asupra urmărilor acestor afaceri.

— Prea bine, sire.

Şi Luidji cumpărând podoba alergă la ducesa.

Se cunósce orgia ordonată, în numele ducesei, servitorilor hotelului de către camerista.

Nici un servitor nu se întorsese încă.

Luidji sună.

Un portar beţ, îi deschise.

Luidji trece prin curtea pustie, prin coridóre, suí scara şi nu întâlni pe nimenî.

— Ce însemnéză acésta? se gândea el.

Ghici însă repede că crima a trebuit să se fi comis chiar în hotel, din causa depărtărei servitorilor; dar puţin îi păsa; n'avea să se preocupe de acésta.

Sună.

Camerista alergă.

— Ah! exclamă, zise ministrul vădându-o, credeam că nu e nimenî acasă.

Ea respunse cu mândrie:

— Excelenţă, când se află să camerista a casă, se adăpostesce de sigur tot-d'auna şi câte un flăcău frumos.

Şi după o reverinţă adâncă:

— Ce doresce domnul?

— Să vorbesc cu stăpâna ta.

— Este urgent?

— Neapărat

— Mĕ duc să o anunciŭ.

Şi, fără turburare, ea deschise uşa salonuluĭ, a boduaruluĭ, pe urmă a dormitoruluĭ.

Luidja asceptă.

Contesa şi Paolo dormeaŭ....

— Dómnă, ḑise camerista.

Juna femee deschise ochiĭ.

— Curând!

»Imbrăcaţi-vĕ.

- Ce este?

— Ministrul poliţieĭ este aicĭ!

Juna femee deveniĭ palidă.

— Nu vĕ turburaţĭ, îĭ ḑise camerista.

— Póte va voi să facă vre-uă perchisitiune?

— Lasă-l

— Şi Paolo?

— Este amica dumitale.

— Cum?

— Da, Dómnă.

„Mĕ duc să vi'l transformeḑ.

»Converseḑă cu ministrul şi spuneĭ fără temere că uă amică a dumitale a dormit aicĭ; dacă regele va fi bănuit ceva, dacă s'aŭ descoperit secretele nóstre, se va proba că în loc de un bărbat aĭ adăpostit în astă nópte uă femee.

— Escĭ curagiósă.

Contesa se îmbrăcă cu grăbire

Cât pentru Paolo, ellŭ se dete voios pe mânile cameristeĭ care 'ĭ peptenă frumosul pĕr blond, îllŭ împleti, făcu un conçiŭ, freḑure pe frunte ca să'ĭ schimbe isonomia; negri puţin genele şi sprâncenele, îĭ potrivi n capod şi uă bunetă.

Nicĭ chiar Vandramin n'ar fi cunoscut pe Paolo.

Lucila se duse în salon.

— Dómnă! ḑise ea, amica dumitale s'a desteptat şi doresce să vĕ vorbéscă; ce rĕspuns să 'ĭ aduc?

Contésa abia începuse convorbirea cu ministru şi nu scia încă ce căuta la dênsa.

— Voĭ veni numaĭ de cât! ḑise ea.

»Mica nebunatecă să aibă pucină pacienţă.“

Ea nu cuteḑa să presinte pe Paolo.

Acesta, consiliat de Lucila, intră în salon cu un aer nebunatec, ţinând într'uă mână un papagal.

Ellŭ intră ca uă copilă sirétă, se opri înmărmurit în facia ministruluĭ, plecă ochiĭ şi roşi.

Contesa înţelese acéstă scenă.

— Aide, mititico, ḑise ea sculânduse şi sĕrutênd pe Paolo pe frunte, lasă-ne, avem să vorbim ceva.

»Peste câte-va momante voĭ fi a ta.“

Pe urmă, vĕḑând că Paolo se duce adăogă:

— Acéstă scumpă copilă, este uă creatură adorabilă pe care o iubesc peste mĕsuăă.

„In isolarea mea, este uă soră pentru mine.«

Luidji nu bănuia nimic.

Contesa, cu tóte acestea, încerca óre-care ambarasare care nu scapă din observarea ministruluĭ; déră ellŭ se mulţumi de a'şĭ face în sine neflexiunile selle.

— Oare.... se găndi ellŭ.

Şi ḑâmbi.

— Dómnă contesă, ḑise ministrul, vin din partea regeluĭ, precum am avut onóre de a vĕ spune.

Ea deveni puţin palidă.

— Majestatea sa, urmă Luidji, vĕtrimite acest present, adăogând că nu trebue sĕ vĕ temeţĭ câtuşĭ de puţin pentru celle ce saŭ petrecut în acésta nópte.

— Ce voescĭ să dicĭ? dise contesa tremurândă

— Tot şi nimic, dómnă.

„Dacă voescĭ să sciŭ tot şi săl nared, sunt la ordinele dumitale; dacă, din contra, voescĭ ca să nu sciŭ nimic şi să tac, voĭ fi mut ca pescele.

Ea îşĭ luă curagiŭ, şi dise cu decisiune:

— Vorbesce, domnule.

— Franc de tot?

— Da, domnule.

— Dómnă, dise Luidji, nainte de tóte sciŭ că escĭ regină maĭ mult chiar de pre cum îţĭ eĭ aerul, judecând nu din causa absinţeĭ de majestate, dar prin acea lipseĭ diademeĭ.

Contesa să înclină.

Luidji urmă:

— Afară de acésta; de şi regină, aĭ suferit adeseorĭ urâtul singurătăţeĭ.

Contesa aprobă.

— Insă dómnă, în loc de a vě adresa la un óre-care Luidji, servitorul dumitale şi ministru allŭ poliţieĭ ca sě vě scape de persóna care vě jena, aţĭ plătit ine óre un bravo ca să expediede pe lumea cea altă pe un óre-care Gaetan.

„Ellŭ a murit adĭ nópte.

— Dumnéta mě acudĭ?... dise juna femee.

— Cine-va acudă când este vorba de uă crimă.

„Déră crima era a neghiobuluĭ care a cutedat să pire la amorul dumitale.

„Când am narat evenimentul regeluĭ...

— Aşa dar regele scie?..

— Tot... ce trebue să scie, da dómnă; am trebuit fac acésta în interesul dumitale.

„Ellŭ a fost încântat.

„In admirarea sa pentru energia dumitale, vĕ trimite acest colier de margaritare, şi vĕ rógă să nu vĕ neliniştiţĭ câtuşĭ de pucin; póte însă că va voi să afle cine a comis faptul.

„Voĭ afla-o.

„Voiţĭ să ’ĭ spun acésta?

Contesa înţelese că Luidji era cu totul pentru dênsa, şi reluă confienţă.

— Domnule, ḑise ea, am rugat pe camerista mea să găséscă un bravo care sĕ aibă mâna sigură.

„Ea ’l a adus astă nópte.

»Nu cunosc pe acest om.

„Osebit de acésta am jurat de a ’l protege de urmăririĭ.

— Bine, dómnă.

»Regele nu vĕ va cerceta.

— Acéstă reservă îmĭ va face plăcere.

— Contaţĭ în mine.

„Adaog chiar, pentru ca să vĕ liniştesc de tot, că sunt atât de prudent, în cât nu vorbesc nicĭ uă dată în van.

»Regele este bănuitor.

»Dumnéta aĭ uă amică.

„Cine scie dacă n’ar fi gelos de acéstă tandreţă... frăţéscă pentru acéstă copilă.

„Nu’ĭ voĭ spune eimic nicĭ despre acésta.

— O! Domnule, ḑise contesa, nu póte fi cine-va maĭ galant, şi maĭ prevĕḑător.

„»Priimiţĭ şi contaţĭ în tótă recunoscinţa mea."

Luidji se ridică.

— In viitor, Dómnă, ḑise ellŭ, voĭ face şi maĭ mult ca să merit, nu recunoscinţa Dumitale acésta ar fi prea mult, déră protecţiunea vóstră regală când mi s'ar ivi ḑilele difficile.

— Ea nu 'ţĭ va lipsi.

„La revedere, Domnule."

Şi eĭ se despărţiră încântaţĭ unul de altul.

Indată ce plecă Luidji, ducesa alergă în camera eĭ, sperând că va afla acolo pe Paolo.

Ellŭ dispăruse.

— Unde este? întrebă ea pe Lucila care suia cu grăbire scara.

— A plecat dómnă!

— Deja?

— A creḑut că e maĭ bine de a părăsi hotelul cât se putea maĭ curênd; mĕ îndatorase să spun că sa dus la preumblare, spre golful Dzaia.

„Vandramin s'a cocoţat pe capra trăsureĭ d-tale; conducând în galop pe amicul sĕŭ.

— Va reveni?

— Da, dómnă, ḑise ea rîḑând, vor reveni; cine-va nu uită uşor uă nópte petrecută aicĭ.

— Lucilo, acest mic rege allŭ Greveĭ este amantul ce'l visam de atêta timp.

„Voĭ face tot pentru ca să'l fixeḑ pe lângă mine.

— Si amicul sĕŭ gigantele?

„O! dómnă, ce umerĭ!...

— Paolo are pĕrul blond.

— Vandramin are uă putere... herculénă.

— Are mângâerĭ de dulcéţă nefinită.

— Te înnăbuşeşte într'uă sărutare.

— Este focos ca un bărbat, gentil ca un copil, şi-et ca uă femee.

— Cine-va se crede cu dânsul fată mare.

Şi ambele urmaŭ convorbirea în modul început.

Apreciaŭ fie-care meritele amoróse alle ambilor junĭ.

Uă rudă cum sunt multe.

Părăsind hotelul, trăsura conteseĭ fu condusă destul de repede ca să ’şĭ pérdă din urmă; Vandramin din când în când se uita înnapoĭ se vadă dacă cum-va eraŭ urmărițĭ.

Nu i se păru nimic suspect.

Incepu să mâne maĭ încet.

Vĕḑând pe un lazarone amic allŭ sĕŭ, illŭ chemă şi ’l rugă să ’ĭ ia locul pe capră şi să’ĭ îmbrace mantaua de vizitiŭ, ş’apoĭ să conducă trăsura la hotel.

Lazaronele fu prea fericit de comisionul ce i se dase.

Paolo se dete jos şi fugi cu Vandramin de braciŭ spre pod.

Trăsura luă uă altă direcțiune.

— Bine jucat! nu e aşa? ḑise Paolo.

— Da.

»Am petrecut cum să cade.

— Eŭ unul am fost extasiat de mica parisiană care este maĭ sirétă de cât tóte femeile câte le am cunoscut în Neapole şi în Alger.

— Vlejgan voluptos ce escĭ!

„Déră să vorbim serios.

„Trebue să asist la tortură.

— Adevĕrat.

„Să mergem la Capucinĭ.

— Tu creḑĭ că ruda ta va consimțĭ!

— Sunt sigur.

»Nu ’mĭ a refusat nicĭ uă dată ceva.«

Ruda luĭ Vandramin era superiorul uneĭ monastirĭ de capucinĭ care procura închisoreĭ capelanĭ pentru execuţiunĭ şi torture; preotul îndatorat să asiste pe pacienta, urma să fie luat din corporaţiune.

Naşul luĭ Vandramin era naş dupĕ moda din Neapole, modă care se cam aseamănă cu cea din Paris şi cu multe alte părţĭ din lume.

Paolo observase maĭ multe orĭ uă asemănare mare între grosul caputin şi fiul sĕŭ.

Paolo îşĭ adusese aminte că reverendul arĕta pentru Vandramin uă tandreţă extremă, uă slăbiciune, uă generositate surprin̦dătóre, şi un interes nefinit.

Naşul admira pe fin, şi 'l serba, cu uă pasiune de tot părintéscă.

Nu vĕ̦duse lumea pe reverendul părinte bătând cu mâna sa pe nisce sbirĭ care, cute̦daseră să bată pe Vandramin când era june de 16 anĭ, pentru că 'şĭ permisase cu Paolo strengăriĭ contra poliţieĭ.

Demnul capucin era numaĭ ochĭ şi urechĭ când iĭ se istorisa siretlicurile strengaruluĭ sĕŭ de fin, şi de câte-orĭ nu se sacrificase ca să scape pe finul sĕŭ şi pe Paolo din incurcăturĭ grele.

De curând chiar, la întórcerea luĭ Vandramin, nu s'a vĕ̦dut reverendul părinte alergând prin mulţime, ca să se arunce în braciele strengaruluĭ sĕŭ de fin?

Din tóte acestea Paolo a conclus că,—cum se întêmplă adesse-orĭ în Neapole — adevĕratul tată era naşiul.

Tótă lumea scie că în Italia preoţi de parte de a imita clerul cellor lalte state, a căror moralitate este mare, iaŭ dijmă din tóte, chiar din amor, exercitând încă dreptul stĕpânuluĭ caseĭ fără alt titlu de cât iubirea bărbaţilor pentru buni St. părinţĭ şi plăcerea damelor pentru hainele lungĭ; în Neapole capitolul acesta este destul de bine cunoscut.

In resumat, Paolo îşĭ ḑise că reverendul nu putea refusa nimic luĭ Vandramin.

— Scumpul meŭ! îşĭ ḑise ellŭ, cred că naşul tĕŭ va face tot ce veĭ voi.

„Déră este óre prudent să îĭ spunem că voesc să asist la tortură?

— Cum nu! ḑise colosul,

„Ellŭ nu va spune nimic.

— In tot caḑul, dacă am putea reuşi indirect cred că ar fi maĭ bine.

In momentul acesta trecea un vagabond.

— Pe madona! ḑise ellŭ uă pereche nemerită.

— Ţine, strengarule, îĭ ḑise gigantele aruncânduĭ uă monedă de aur.

Paolo scia pe amicul sĕŭ generos.

Déră acéstă monedă de aur i se păru uă risipă.

— Escĭ prea simţitor la complimente de risipeştĭ ast-fel aurul tĕŭ.

Gigantele rĕspunse:

— Imĭ bat joc de complimente!

— Sunt prea frumos.

„Asta să scie...

— Atuncĭ de ce aĭ dat acest ban blestematuluĭ acestuia?

— Pentru că 'mĭ a dat uă idee.

„Veḑĭ tu, Paolo, eŭ nu sunt forte în ideĭ, şi cât îmĭ dă cine-va câte una, sunt recunoscător; aşa şi cu tine, te iubesc pentru că tu escĭ ideia mea viue; sunt momente când cred că eu gândesc cu creeri tĕĭ.

— In fine! ḑise corsarul.

„Ce idee 'ţĭ a insuflat acest ştrengar?

Gigantele luă un aer triumfător:

— Iato! ḑise ellŭ.

Paolo ascultă.

— Creḑĭ, ḑise ellŭ, că de timp ce avem aerul de logodnic şi logodnică, naşul meŭ s'ar putea înşela, credânduse de ast-fel.

— Costumul tĕŭ de femee îţĭ şade bine.

— Nu cred...

— Veĭ veda.

„Cădem ca iarna grea la reverendul părinte şi 'ĭ vom declara fiitórea nóstră însoţire; ne va primi cu uă bucurie nespusă.

„Cunosc eŭ pe Sânţia sa.

„Când este vesel, îllŭ apucă fómea şi setea; trebue să'ţĭ aduc aminte?

— Adevĕrat! ḑise corsarul.

— Ne va invita la masă.

— Se póte.

— Illŭ vom face să ne istoriséscă ce scie despre tortură, şi vom vedea dacă este anunciat; de va scie saŭ nu, vom urma tot în modul acesta; pentru că fondul ideeĭ mele este bun pentru ambele casurĭ.

— La dracu! termină în fine!

„Care este scopul tĕŭ?“

Gigantele nu se grăbi.

Fericit că avea şi ellŭ un plan, — ceia ce i se întâmpla fórte rar, — ellŭ îllŭ desmerda nedândul îndată pe faciă.

— Aĭ observat tu că eŭ sémăn cu reverendul? ḑise ellŭ cu un aer prea naiv luĭ Paolo.

— Ca uă picătură de vin noŭ cu uă picătură de vin vechĭ, rĕspunse corsaruluĭ.

— Uă privire în tempul însărcinăreĭ mameĭ melle a capucinuluĭ a causat acéstă asemănare.

— Să vede.

Paolo rîdea cu hohot de atâta naivitate.

— Eĭ bine! eŭ cred că ciacârând pe naşul meŭ, şi cumpĕrând uă barbă mare ca a sa, punând a ’mĭ rade capul ca dênsul, făcând grime ca actori, imitând vocea, îmbrăcând haina şi luând în mână cartea sa...

— Minunat! strigă Paolo rîḑênd.

„Bravo!“

— Aĭ înţeles?

— Prea bine.

— Cu tóte acestea nu ’ţĭ am spus ce avém de gând; de mirare cum poţĭ ghici!

„Sciĭ unde voesc se adjung?

— Să te deghiseḑĭ şi să te substituĭ naşuluĭ, ca să mergĭ la închisóre astă séră.

„Eŭ îţĭ voĭ servi de cântăreţ.

— Adevĕrat ḑise Vandramin, escĭ prea fericit.

„Tu citescĭ în ochiĭ omenilor.

Acest sĕrman Vandramin care nu avea uă inteligenţă mare, se extasiă că, dupĕ ce a vorbit atâta, amicul sĕŭ vĕḑu că era vorba de a înlocui pe bunul preot.

— Aşa déră îţĭ convine? întrébă gigantele.

— Atât în cât mĕ duc să prepar tóte.

„Aĭ un plan minunat.“

Vandramin îşĭ rîdică cu mândrie capul sĕŭ mare, şi, din acest moment părea că umblă prin nuorĭ de bucurie că a putut proba luĭ Paolo că are şi ellŭ cap.

Finele volumuluĭ I.